

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜĞÜ

HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ İLE KAZANILACAKTIR

• Süreci
Kısaltmak
İçin

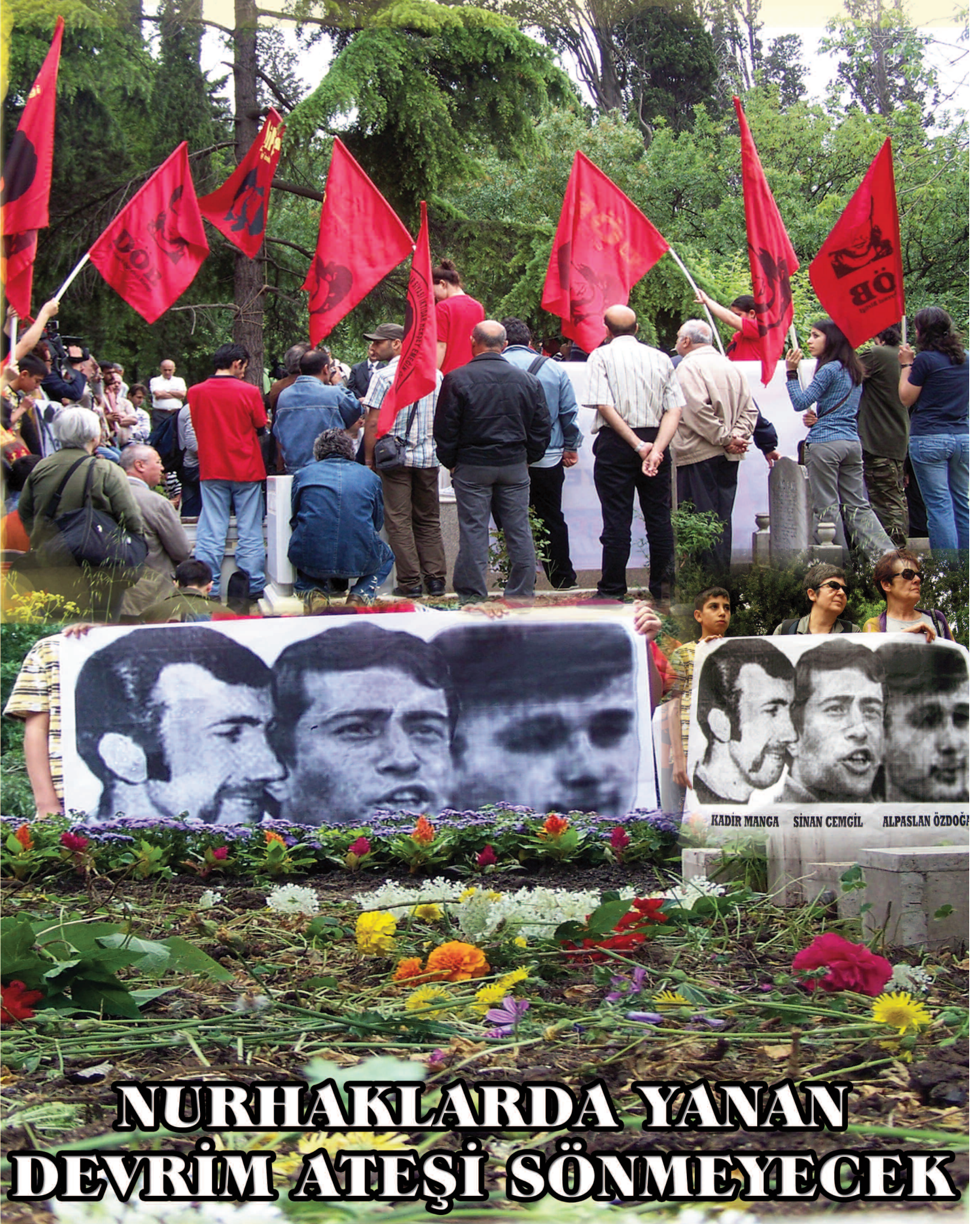
• 1 Mayıs
Sokak
Savaşlarının
Dersleri

• Umut
Tacirleri

• Serseri
Mayın
Siyaseti

• İşçi
Eylemlerinin
Gösterdikleri

• Yığınların
Tarihsel
İnsiyatifi

NURHAKLARDA YANAN DEVİRİM ATEŞİ SÖNMEYECEK

Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi / Onbeş Günlük Sosyalist Dergi / Yıl: 6 / Sayı: 140 / 3 - 17 Haziran 2009 / Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Buket YILDIZ / Adres: Sofular Mah. Sofular Cad. NO: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 531 44 83 / Sor.Yazı İşl.Müdürü: Buket YILDIZ / Baskı Yeri: Ser Matbaacılık, Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer Sanayi Sitesi No:16/26 Topkapı-Zeytinburnu / E-posta Adresi: mucadelebirligi@hotmail.com / www.mucadelebirligi.com

SÜRECİ KISALTMAK İÇİN

Proletarya açısından sürece müdahale etmek, süreci hızlandırmak demektir. Devrimci durumun olgunlaştığı koşullarda proletarya devrimci hareketi, teorik-pratik yolla, tüm çabasını süreci hızlandırmak, yani süreci kısaltmak için harcar. Böyle bir süreçten geçiyoruz.

Proletarya gerçekten Marksist-Leninist bir programa sahip olmakla hedefine varmayı kısaltmış olur. Her şeyden önce devrimci bir teori, sınıflar arasındaki ilişkileri, toplumun gerçek ilişkilerini bilimsel yolla çözümlenerek, emekçi kitleleri, burjuvazinin yaratmış olduğu düşünce karışıklığından kurtarır. Kitleler hedefin net olarak belirlenmesiyle önünü açık olarak göreceğinden, hazırlıklarını da ona göre yapar. Bu konuda zaman yitirmez; tersine yürüyeceği yolu açık-seçik olarak gördüğü için bir zaman kazanmış olur. Bugüne değin önderliklerinde devrimleri zafere götüren devrimci hareketlerin bu başarısında devrimci bir teoriye dayanmanın kesin bir yeri vardır. Devrimci teorinin yol göstericiliğinde hedefe daha kısa bir sürede varılmıştır.

Marksizmin devrimci teorisi süreci ne denli kısaltıyorsa, sosyal-reformist ve oportünist teoriler de, süreci o denli uzatır. Uzlaşmacı siyasi hareketler, emekçilerin kurtuluşunu olanaklı yapacak olan devrimci mücadele yolunu bir kenara attıkları, nihai hedefi, güncel başarıların arkasına ittiklerinden geriye sistemin eskiyen dökülen yanlarını onarmaktan başka bir şey kalmıyor. Hedefe sınıf mücadelesi ve sınıf mücadelesinin devrimci biçimiyle, iç savaşla, devrimci ayaklanmayla varmak yerine, hiçbir zaman düzen sınırlarını aşmayacak olan reformlar yoluna yöneliyor.

Sonuç olarak yaptıkları, emekçileri kurtuluş hedefine götürmeyecek olan bir yol izledikleri için, kitleleri oyalamaktan, onları zaman kaybına uğratmaktan başka bir şey değildir. En kritik anlarda, emekçi kitlelere zaman kaybettirirken, bu yolla sermayeye, o çok ihtiyaç duyduğu zamanı vermiş olur. Bu da, egemenlere, emekçi hareketini ezmek için, harekete geçme olanağı yaratır. Devrimci marksizmin, reformizme ve oportünizme karşı sürekli ve kararlı bir biçimde ideolojik mücadele vermesinin sınıf mücadelesi açısından önemi ve anlamı şimdi daha iyi anlaşılmalıdır.

Sosyalizm dünyada nesnel bir güç, belli

ülkelerde toplum-

sul bir sistem, genel olarak etkili politik bir hareket durumundayken, hiçbir sosyalist kalkıp, sınıf savaşımının sosyalizme varacağını yadsıyamaz. Devrimci mücadelenin emekçilerin kurtuluş hedefini gerçekleştirme rolü de tartışmasız bir gerçektir.

Sosyal reformistler ve oportünistler sosyalizm hedefi gibi, devrim mücadelesini de doğrudan yadsıyamadıkları için lafta kabul ediyorlar. Fakat lafta kabul ettiklerini pratikte tamamen yadsıyorlar. Onlar dünyaya bakarken, devrimci mücadelenin yoğun olduğu ülkeleri, gözlemlerken de yalnızca uzlaşmacı, barışçıl ılımlı örnekler görüyorlar. Güncel politika çalışmalarını reformlar çerçevesi dışına çıkarmıyorlar. Böylelikle hem anlayış olarak, hem de pratikte dünya devrimci hareketinin çok gerisinde olduklarını göstermiş oluyorlar.

Devrimci durumun olduğu, iç savaşın yılları aldığı bir yerde devrim, yani iktidarın ele geçirilmesi güncel politikanın hedefidir artık. Güncel politikanın konusu olan devrimi eğer geleceğin sorunu olarak koyarsanız, geriye kitleleri burjuva düzen sınırlarının dışına çıkarmayacak istemler kalır. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin sıçramalı bir gelişmeyle keskinleşmesi, bu temele bağlı olarak sınıf savaşımının hızlı, ani ve yoğun bir gelişme göstermesi kitleleri hızla devrime yöneliyor. Eğer güncel politika bu devrimci gelişmeye dayandırılmazsa, sınıf savaşımının çok gerisinde kalınacağı açıktır. Burada, bu nesnel gelişmeyi kavrayan bir teori kitlelerin içinde maddi bir güç durumuna gelir. Yalnızca tarihsel gelişmeyi, toplumun gelişmesini kavrayan bir teori süreci kısaltabilir. Yalnızca devrimci bir teori, süreci karşılayacak bir pratik ortaya koymamızı sağlayabilir.

Savundukları teorik görüşleri kendilerinin daha ileriye gitmelerinin önünde engel olduğu gibi, kitlelerin ileriye gitmelerinin önünde de engeldir. Halk kitleleri eğer bu engel olmasaydı, bu gün buldukları noktanın çok daha ilerisinde olurlardı. Devrimci kitleler, sınıf uzlaşmacı hareketleri aşabildikleri oranda ve aştıkları için ileri gidebilmişlerdir. Bunda devrimci komünizmin ve nesnel devrimci koşulların etkisi var. Devrimci hareket tüm bu etki ve çabalarla dünya proletaryası arasında ileri bir konum elde etmiştir. Bu ileri konumuna rağmen, taşıdığı pek çok geriliklerin temelinde reformist ve oportünist sol hareketlerin etkisi var. Türkiye ve Kürdistan proleter hareketi kendi içinde yıllara yayılan derin bir ça-

tışma yaşıyor. Bu çatışmada üstün gelen ve güçlenen, kitleleri daha fazla etkisi altına alan marksizmdir, devrimci harekettir. Toplumu sürekli sarsan eylemler yapan devrimci kitle hareketlerinin varlığı bunun somut ifadesidir.

Reformist ve oportünist hareketler proletaryanın dünyayı devrim yoluyla değiştirme sınıfsal devrimci konumuna ve bu konuda ulaştığı düzeye güvensizlik duyar. Buna karşılık, burjuvazinin gücüne tam bir güven duyar. Devrimci hareketin bu gücü devremeyeceğine dair ta en başta kendini şartlandırır. Bu anlayışla hareket ettiği için, bütün teorisi, taktikleri, dolambaçlı yol izleme üzerine temellendirilmiştir. Sıçramalı ve ani gelişme, patlama durumunun doğması ve doğrudan devrimci eylem onun literatüründe yoktur. İlişkide olduğu kitleleri yükselen devrimci mücadeleden koparmak için nesnel politik ortamı sürekli ılımlı göstermeye çalışır. Kitleleri devrimci mücadeleden uzak tutmayı bir politik çizgi haline getirmek bu çevreleri burjuva uşağı yapmıştır.

Burjuva egemenliği devirmeyi göze alamayanlar, bu egemenlik altında, ücretli-emek sisteminde “emekten yana çözüm” arıyorlar. Bundan anladıkları, ücretli emeği ortadan kaldırmadan, emekçilerden yana bazı iyileştirmeler yapılmasıdır, yani reformlar yapılması. Oysa ki ücretli-emek sistemi devam ettikçe, yaşam emekçiler için her geçen gün daha çetkinleşir duruma gelir. Aslında sermaye egemenliğine son vermeden istenen “emekten yana çözüm” bir burjuva çözümden başka bir şey değildir. Burjuvazi kritik anlarda, iktidardan ve ayrıcalıklarından olmaksızın, kitlelere belki sınırlı ödünler verir. Bu ödün sonucu emekçileri egemenliği altında tutmayı başarmış olur. Kitleleri sistem içi çözüm aramaya itenler, burjuvaziye hizmet etmiş olur.

Kapitalist ekonominin temellerine dokunmadan, emekçiler için bir çözüm aramanın asıl amacı kitleleri devrimden uzak tutmak. Eski toplumsal sistem içinde enerjilerini tüketmektir. Görüldüğü gibi, emekçi çözümü için ilk koşul, her türlü uzlaşmacı siyasi çizgilerle bağların koparılmasıdır. Bu koşulun yerine getirilmesiyle birlikte emekçiden yana gerçek çözüm ancak, sermaye egemenliğine son verildiği, ücretli-emek düzeninin yıkıldığı, emeğin iktidarında gerçekleşir.

Devrimci teori, Marksist gelişme teorisi, toplumun gelişiminin komünizme doğru olduğunu ortaya koyuyor. Proletaryanın devrimci programı, kitlelerin bu hedefe nasıl ulaşacağını açıklar. Ve her ülkenin emekçileri dünya proletaryasıyla aynı ve ortak hedefe varmak için kendi devrim, programını belirler. Bu eylem programı öyle ifade edilir ki, gerçekleşmesi halinde proletarya nihai (sonal) hedefine yaklaşmış olsun. Devrimci teori, devrimci program süreci kısaltır.

C.DAĞLI

1 MAYIS

SOKAK SAVAŞLARININ DERSLERİ

Tekelci egemenlik, 1 Mayıs'ta görevlendirilecek binlerce polisi çevre illerden uçakla İstanbul'a taşımakla yetinmedi; Ortadoğu'nun en büyük ve en stratejik havalimanı olan Yeşilköy'deki tüm güvenlik elemanlarını da Taksim'e kaydırmak zorunda kaldı. Niçin? Mecidiyeköy'den Şişhane'ye kadar olan bölgeyi devrimci güçlerden korumak için. Sözü edilen bölge İstanbul'un 50'de 1'ini oluşturur. Son üç yıldır 1 Mayıs kavga günleri, tekelci sermaye için İstanbul'un kontrol edilemez büyüklükte bir kent olduğunu kanıtlamıştır. Devrimin birleşik güçleri; tekelci sermaye sınıfını, havalimanını gibi en stratejik alanları boşaltma pahasına, İstanbul'un 50'de 1'ine hapsedebiliyor.

1 Mayıs'ta Taksim'de elde edilen siyasi moral zafer üzerine çokça konuşulacak; yaşanan coşku paylaşılacak, en heyecanlı duygular pek çok ağızdan tekrar tekrar anlatılacak. Amenna!! Proletarya uzunca bir süredir böylesi simgesel siyasi-morallere ihtiyacı vardı. Barikatları aşa aşa Taksim'e çıkanların duygularındaki devrimci kabarış, bu simgesel şeylerin misyonunu layıkıyla yerine getirmekte olduğunu kanıtlamaya yeter.

Fakat proletarya, eğer simgesel zaferlerle yetinmeyecekse, daha ileri gitmek için, savaşında elde ettiği tecrübeleri bütün yönleriyle analiz etmeyi bilmelidir. Bu yönlerden en önemlisi, yaşananları askeri-teknik ve taktik açıdan değerlendirmektedir. Artık 1 Mayıs Meydan Muharebeleri, esasında, genel bir ayaklanma sırasında tekelci güçleri ve ayaklanmacıları nasıl bir ana hareket düzeni içinde olacaklarının ipuçlarıyla doludur.

1)Her şeyden önce, öteden beri dile gelen bir gerçek, şimdi tartışmasızca kendini kabul ettirmiştir: İstanbul tekelci sermaye güçlerinin denetim altına alamayacağı denli büyük, yeterince karmaşık ve en yoğun devrim güçlerini barındıran şehirdir. Bu nedenle mücadelenin tayin edici bütün çarpışmaları bu-

rada yapılacaktır. Aynı nedenle tekelci sermayenin, genel bir ayaklanma sırasında, bugünkünden çok daha büyük bir gücü İstanbul'a yığacağı açıktır. Her 1 Mayıs'ta çevre illerden taşınan polis güçlerinin İstanbul'u daha yakından tanımalarını özellikle sağlamaktalar. Bir önceki yıldan farklı illerden getirilen takviye kuvvetler yoluyla, polis teşkilatında mümkün olduğunca çok birimin İstanbul'u tanınması, onlar için şimdiden öngörülen işbölümüne alışmaları, tecrübe edip eksikleri gidermeleri sağlanmaktadır.

2)Tekelci güçlerin devrim karşısındaki en önemli avantajları, komuta ettikleri büyük ve kalabalık birimleri son derece disiplinli, örgütlü ve donanımlı bir tarzda harekete geçirebilmeleridir. Bu yönlerden devrimin güçlerinin eksikleri çok fazladır.

Yüzlerce parçaya ayrılıp her biri ayrı bir semtin ayrı bir sokağından tekelci güçlere oldukça hareketli tarzda saldırılar düzenleyen kitle, devrimci bir içgüdüyle, aslında en doğru taktiği bulmuştur.

Kalede gedikler açabilmek için, güçlerin bu şekilde yüzlerce farklı noktadan bastırmaları, pratiğin devrimci kitlelere öğrettiği dersleri, devrimci içgüdü ve uyanıklıkla benimsediğine dair güçlü bir kanıttır. Çünkü tekelci güçler ile devrimin güçleri arasında, aynı meydana karşı karşıya geldiğinde, kapatılmayacak bir orantısızlık doğmaktadır. Bir taraf, sahip olduğu tüm araç, ağır vasıta ve donanımla, kitle olarak kendisinden birkaç kat büyüklükteki devrim kalabalıklarını alt edebilecek imkânı kolayca yaratır. Ancak, bir noktada toplandığında alt edilmesi oldukça zor olan bu donanımlı güç, yüzlerce parçaya bölündüğünde yanı etkinliği gösteremiyor. Her sokak başına yüzlerce araç ve ağır vasıta yığmıyor. Bu da devrim güçlerinin, önemli gedikler, zayıf noktalar bulmalarını kolaylaştırıyor.

Devrimci kitlelerin içgüdüsel biçimde bulup geliştirdikleri,

aynı anda yüzlerce noktadan alanı zorlamak, kesinlikle temel alınması gereken ana taktiktir. Eksik olan, koordinasyon, haberleşme ve güçler oranında uygun hareket yeteneğidir.

3)Dev İstanbul metropolünün tümüyle kontrol edilemeyeceğini kavrayan tekelci sermaye, en kritik noktalarda güçlerini yoğunlaştırıp, devrim güçlerinin bu alanlara girişini önlemek üzerine kurulu bir ana taktik geliştirmiştir. 1 Mayıs'ta devrim güçlerinin hedefi olan Taksim ve çevresinde konumlanan tekelci sermaye güçleri, aslında, bu kontrolü en zor bölgede, kendi ana taktiğinin tüm önemli tecrübelerini edinmiştir. Eğer Taksim ve çevresinde gerçekleştirdikleri koruma alanı işe yarıyorsa, başka merkezi kavga alanlarında işlerinin daha kolay olacağını umuyorlar. Tekelci sermaye için en büyük talihsizlik, sınıflar mücadelesinin en önemli simgesel-siyasal merkezinin, Taksim oluşudur. Korunması en zor mekân, mücadelenin de en önemli mekânıdır.

4)Artık, barikat kurarak ardına geçenler devrimci güçler değil, tekelci güçlerdir. Bu çok çok önemli mücadele pozisyonunu anlamayan kimi devrimci çevreler, ele geçmemesi için sermayenin dişıyla tırnağıyla koruduğu merkezlerin çok uzaklarında barikatları yükseltmeyi sürdürüyorlar. 95-96 yıllarında henüz, saldırı konumunda bulunan burjuvaziydi. Sokak infazlarıyla, köy boşaltmalarla, koca kentleri bile yerle bir eden kinle emekçi sınıflara saldırı yapılırken, emekçi semtlerde yükselen barikatlar bu kanlı akını durduruyordu. Ancak şimdi barikatı kuran bizzat burjuvazidir, şimdi savunma konumunda olan odur. Barikata yüklenen ve saldırı konumunda bulunan ise, devrim güçleridir. Sınıflar mücadelesinin bu dengesini anlamak, ortalama sol için epeyce zor. O yine kendi pankartının arkasında toplanan kitleyi sayıyor ve devrimin barometresi haline getirmeye devam ediyor. Oysaki bu sınıflar dengesi, bir ayaklanma için kritik önemdedir ve bu kritik dengeyi kendi ellerimizle tersine çevirip, devrimin güçlü olduğu emekçi semtlere geri çekilerek orada barikat kurup savunmaya geçmek, ayaklanma ve tersinden, savunma konumundaki her gücün moral ezikliğini yaşayan burjuvaziye, ardına sığındığı barikatlardan çıkıp saldırı konumuna geçme ve moral üstünlüğü kapma fırsatı sunmak, genel bir ayaklanma ortamının beynine kurşun sıkmakla eşdeğer bir hata olurdu.

5)İstanbul gibi büyük metropollerde üretim alanları alabilmesine rağmen, En önemli fabrikalar şehir sınırları dışındadır.

Hereke'den Çerkezköy'e, neredeyse 200 km'lik bir hat boyunca uzanırla. Kent sınırları içinde, organize sanayi bölgeleri ve Tuzla gibi birkaç işçi havzasında belli bir proleter yoğunluk bulunsa da, kentleri üretim alanları tekelci sermaye açısından ikincil önemdedir. Tariş gibi kentin orta yerinde bir fabrika işgali ile yürütülebilecek önemde üretim merkezi İstanbul'da yok. Paşabahçe, Sümerbank, Cevizli Tekel, başka bir Tariş örneği yaratılmasın diye kapatıldı, parçalara bölündü ve dağıtıldı. Ancak tekelcilik, üretim alanları ne denli dağınık olursa olsun, bunları ancak belli merkezlerde ticari-mali buluşma noktalarında yoğunlaştırarak kontrol altında tutabilecek bir yapıya sahiptir. Ve tekelcilik için bu yoğunlaşma merkezleri şimdi birinci öneme sahiptir. Karaköy-Mecidiyeköy hattı ve bu alanın ortasındaki Taksim, siyasi, mali ve ticari bir yoğunlaşma merkezi olarak önemlidir. Aynı şekilde, Levent hattı da bir o kadar önemli bir yoğunlaşma alanıdır. Bankaların ve Holding yönetim merkezlerinin bulunduğu bu hat, genel bir ayaklanmada belirleyici mücadelelerin yaşanacağı bölgeler olacaktır.

6)1 Mayıs provaları, ayaklanma güçlerinin ve tekelci egemenliğin arasındaki güç dengeleri ve ana taktiklerini yeterince belirginleştirmiştir. Bizzat yaşanan pratik ve yaratıcılık, daha detayda kalan ancak ana taktik kadar önem taşıyan meseleleri çözmek için, mutlaka akıl süzgecinden geçirilmelidir. Elbette, genel bir ayaklanma esnasında, tarafların elinde misket atan sapanlar ve gaz bombaları olmayacak. Daha etkili araçlar devreye girecek ve bu durum, detayda pek çok noktayı değişikliğe uğratacaktır. Fakat ana taktiğin genel hatları belli olmuştur. Saldıran ve tekelci sermaye düzeninin sinir merkezlerini ele geçirmeye çalışan, kuşatmayı gerçekleştiren ayaklanma güçleri olurken, savunma pozisyonundaki güç tekelci egemenliktir.

Her 1 Mayıs'ı, sınıflar mücadelesinin genel süzgecinden geçirip değerlendirmek yerine, buldukları sokaktaki "direniş" manzaralarıyla yetinen oportünizm için, elbette sözünü ettiğimiz bu meseleler bugünün değil, belirsiz bir geleceğin meseleleri olarak görülecektir. Onlara, bir kez daha dönüp 1 Mayıs İstanbul'una bakmalarını öneririz. Yasal ve reformist partilerin tabanını oluşturan binlerce kişinin, bu partilerin siyasi cenderesini kırarak, tekelci sermaye güçlerinin üzerine çıplak bedenleri ile yürümeleri, barikatları defalarca zorlamaları; bu manzara ancak genel bir ayaklanma atmosferi ortama hâkimse görülebilecek türden bir manzaradır.□

UMUT TACİRLERİ

“Türkiye zorlu bir kavşakta”. Son süreçte değişik çevrelerden duyuyoruz bu sözü. Bu sözü söylerken kiminin ağzı “sol”a doğru çarpılıyor kiminki sağa... Herkesin kavşaktan sonra görmek istediği manzara farklı olsa da tespitite ortaklaşıyor. Ve her dönemin kendi adımını bulması yoksa yaratması gibi, bu devirde de ortalık umut tacirlerinden geçilmiyor.

Cumhurbaşkanı A.Gül’ün, “Türkiye’nin en önemli meselesi” dediği “Kürt Sorunu”nda söylenenler buna bir örnektir. Ekonomik kriz üzerine yapılan tahminler yine öyle. Bunlara Ermenistan’la ilişkilerin normalleştirilmesi ve Kıbrıs sorununu da ekleyebiliriz; ancak bu yazı kapsamında biz konuyu sınırlı tutacağız.

KELEBEK KIRILGANLIĞI

Önce ekonomik krizle ilgili söylenenlerden başlayalım. Başbakan tüm dünyada kriz başladığında bu krizin Türkiye’ye teğet geçeceğini söylüyordu. Gelişmeler hiç de onun dediği gibi çıkmayınca şimdilerde ağız değiştirdi, “Teğet geçecek dediysek bir sürtünme olmayacak demedik” diyor şimdi. Bir süre sonra ne söyleyeceğini kim bilebilir? Ne de olsa Türk siyasetçilerinin çoğu Demirel’in “dün dünür bugün bugündür” sözüyle özdeşleşmiş tedrisattan geçmişlerdir.

Oysa daha geçen yıl Başbakan böyle bol keseden umut dağıtırken BDDK (Bankacılık Denetleme ve Düzenleme Kurulu) başkanı Tevfik Bilgin bakın ne diyordu: “*Bu piyasalarda (Hedge Fon piyasalarını kastediyor-bn.) kelebeğin kanat çırpışı dünyanın başka ülkelere firtınalara yol açıyor*”. 1 yıl içerisinde fırtına bulutlarının nasıl insanların üzerinde topladığını hepimiz gördük. Ve şimdi herkes adeta soluklarını tutmuş, fırtınanın nereden ve ne zaman kopacağını bekliyor. Ekonomi için yapılan tahminler, ilkokul birinci sınıf çocuklarına alfabe öğretmeye benziyor. Krizin W mi L mi çizeceği tartışılıyor. Krizden, ikinci çeyreğin sonunda mı (Haziran ayı sonu oluyor) yoksa üçüncü çeyrekte mi (Temmuz-Eylül) çıkılacağı üzerine fikir jimnastiği yapılıyor. Bütün bunlar, insanın aklına halk arasında söylenen “ölme eşeğim ölme” sözünü getiriyor.

Bir yandan IMF ile yapılacak anlaşmasının bütün yaralara merhum olacağı yanılması yaratılıyor, bir yandan bu süreç uzatıldıkça uzatılıyor. Çünkü taşıma suyla değirmenin dönmeyeceği biliniyor. Üretim ciddi oranlarda düşüş yaşadığı, kapasite kullanım oranlarının büyük oranlarda düştüğü açıkken, bankaların işletmelere kredi veremeyerek onları iflasa sürüklediği orta yerde duruyorken, IMF’den alınacak kredinin de daha ilk anda suyunu çekeceği belli değil mi?

Türkiye’nin 2009 yılı için 10,4 milyar lira olarak öngörülen bütçe açığı, daha şimdiden 48,3 milyar liraya çıkmış durumda. Ve burada bir iyileşme değil, giderek kötüleşme yaşanacağı anlaşılıyor. Yine işsizlik oranı, resmi rakamlarla %16,1’i bulmuş durumda. (Döviz kurları gibi hızla değişiyor. Belki bu yazıyı yazarken bile rakam değişmiş olabilir.) Bunun yaklaşık 1 milyonu son 1 yıla ait. Demek ki, önümüzdeki günlerde rakam katlanarak artacak. Rakamların soğuk yüzü arkasında görülmeyen açlık, yoksulluk, sefalet de o ölçüde artacak.

Burjuvazi ise her zaman olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçilerin sefaleti ile değil, kendi kar oranlarının seyriyle ilgilidir. Fakat gelin görün ki, sermaye sınıfı da feryad-ı figan etmektedir. Oyak Yatırım ekonomisti Gülay Elif Girgin, “*şimdi kendi yağımızla kavrulma dönemi ama kavrulamıyoruz*” sözleriyle ekonomideki kırılma dikkat

çekiyor. Bunun anlamı açık: kendi yağında kavrulamayan sermayenin etekleri tutuşmuş durumdadır. Ödemeler dengesinin sarsılması, iflasların birbirini izlemesi artık an meselesidir.

KILIÇ SIRTI

Sorun sadece birkaç şirketin bu zorlu kavşak döneminde uçuruma yuvarlanacak olması olsaydı, böyle panik yapmazlardı. Sorun, emperyalist-kapitalist sistemin bunalımının Türkiye’de yaratacağı yıkıcı etkinin büyüklüğüdür. Türkiye’deki ekonomik ve siyasi kriz, dünya üzerinde ekonomik kriz başlamadan önce de vardı. Bundan 20 sene önce, dengeler kırılıyordu. Ve şimdi bütün bunların üzerine dünya emperyalist-kapitalist sisteminin krizi bindi. Deyim yerindeyse “hasta adam”ın “makus talih”, onu kelimenin gerçek anlamıyla felç edecek noktaya getirdi. Yerel seçimlerde de denizde boğulurken sarıldıkları iktidar partisinin ciddi bir oy kaybına uğraması ve deyim yerindeyse tutunacakları son dalın kırılması egemen sınıfı iyice korkuttu.

Tam da böylesi bir dönemde umut tacirleri yeniden sahneye fırladılar. Cumhurbaşkanı A.Gül’ün “Kürt sorununda iyi şeyler olacak” söylemini güncelleyerek yeniden servis ettiler. Devletin her “iyi şeyler olacak” deyişinde yeni bir baskı dalgası ve katliamla karşı karşıya kalmış olan Kürt halkı, bu zokayı yutmadı elbette. O, kendi deneyimleriyle öğrenmiş bir halk olduğu için, kendisine çok tanıdık gelen bu söylem karşısında ihtiyatlı davranmayı tercih etti. Ve kim ne derse desin, onları devletten ayıran kan gölünün hala yükselmeye devam ettiğini tarihe tanıklık etmiş gözleriyle gördü, anladı.

DTP başkanı Ahmet Türk’ün “*bugün tartıştığımız ve gitmek istediğimiz sonuç adeta bir kılıcın sırtı gibi bir denge olarak görülmektedir*” dediği “kılıcın sırtı denge”yi onlardan iyi hiç kimse anlayamaz. “Kırk katır mı, kırk satır mı” dışında bir seçeneğe zorlanmadıklarını en iyi anlayabilecek olan onlardır.

Bugün hükümet sözcüsü Cemil Çiçek’in söylediği “*...bu sorunların Türkiye’nin gündeminde kalmasını istemiyorsak, herkes heybesinde ne varsa ortaya koysun*” sözleri arkasında sırttan asıl niyetin ne olduğunu da biliyor Kürt halkı. Onun “çözmek” dediği ve bu konuda sorumluluk almaya hükümet olarak hazır olduklarını söylediği şeyle, Orgeneral İlker Başbuğ’un 29 Nisan konuşmasında söylediği “*Teslim olmayı daha cazip kılmak lazım*” sözlerinin aynı kökenli olduğunu görüyor. Bu nedenle Hasan Cemal, Ahmet Altan, Cengiz Çandar, Ertuğrul Özkök gibi ortada dolaşan umut tacirlerine eklenen 91 affında Kürtlere ayrımcılık yapıldığını söyleyen, bu kararın o gündür bugündür düzeltilmediğini, devletin hala bir af borcunun yerinde durduğunu vurgulayan Orhan Gazi Ertekin gibi yargıçların (bkz. 24 Mayıs 2009 tarihli Radikal İki) sözlerine itibar etmiyor. Kürt halkı, bu süreç nasıl devam ederse etsin, bu tür adımların devrimin yan ürünleri olarak ortaya çıktığını, çıkacağını görebilecek savaş deneyimine sahiptir.

Umut tacirlerinin pazarlamaya çalıştığı şeylerin hiçbiri Kürt halkı için kendi kaderini özgürce tayin etmek anlamına gelmeyecektir. Bu halk, bunca acıyı bizzat yaşayarak, ancak bir devrimle özgürlüğüne kavuşulacağını öğrenmiştir. Hiçbir umut tacirinin ona sunacağı umut, bir devrimle yeni bir yaşamı kurma umudundan daha taze ve temiz kokulu olmayacaktır. □

SERSERİ MAYIN SİYASETİ

Son haftalarda yaşanan pek çok olay, teknelci sermaye yöneticilerinin söyledikleri ve içinde buldukları ruh halleri, artık çelişmelerin egemen sınıfın kontrolünden çok çıktığını, niyet ve planların her olayda yerle bir olduğunu düşündürüyor. Adeta, içi mayın dolu bir tır otoyolda, freni patlamış vaziyette son hız yol almakta.

Aşırılıklar Dönemi

Tekelci sermaye sözcülerine göre “iyi şeyler olacak”. Tabii, şimdiden tarihe geçen Mardin-Mazıdağı katliamını, taş atan çocuklara yüklenen 20’şer yıllık ağır cezaları, hiç durmayan operasyon ve tutuklamaları ve dünyanın en yoğun gaz bombası tüketimini sağlayan irili-ufaklı onlarca toplumsal olay sayılmazsa. Burjuvazi “iyi şeyler olacak” dedikçe, bugüne kadar yaşananları aşan katliamlar ve ancak aklını yitirmiş bir sınıfın sergileyebileceği aşırılıklar çoğaldı. Bu söz adeta, bütün akbabaları kendine çeken sihirli bir flüt gibi.

Yine de A.Gül, bu sözlerine sahip çıkmayı sürdürdü. RT. Erdoğan da polyanacılık oyununda, onlarca yıllık dava arkadaşını yalnız bırakmadı. Baykal, “Nedir bizden istenen?” diyordu Meclis kürsüsünden köpürdükçe köpürdü, fakat iki gün sonra, herhalde kulağına bir şeyler fısıldanmış olmalı ki “katkımızı sunarız” demeye başladı. Burjuva siyaset sahnesi, gün gün değişen ruh halleriyle, klinik bir vakanın ötesine geçmiş gibi.

Egemenlerin bir o yana bir bu yana yalpalayışı, sabahtan öğleye değişebilen politik söylemler, meclis çatısı altındaki Kürt halkının temsilcilerini de belirsizliğe itiyor. Daha dün, başbakanla nihayet görüşebileceklerinin sevincini yaşıyorlardı. Bugün, Ankara 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nin haklarında aldığı “zorla getirme” kararıyla yüz yüze kalıyorlar. Zorla mahkeme karşısına çıkarılan bir vekilin tutuklanmasını önleyecek bir “dokunulmazlık” zırhı henüz icat edilmedi.

Neden teknelci siyaset, birden bire bu denli aşırılıklar ve belirsiz iyimserlikler arasında yalpalamaya başladı? Cevabı basit. Tekelci sermaye, UKH’nin elindeki silahları almak için girdiği yol öylesine mayınlı bir yol ki, bu yolda atılan her adım, onu tersine çevirecek aşırılıkları yoğunlaştırıyor.

Taviz Verilmez, Koparılır

Bu yol nasıl mayınlı olmasın? 20 yılı aşkın süredir en şiddetli biçimlerde süren iç savaş, toplumun devrim ve karşı devrim cephele-ri arasında öyle uçurumlar doğurdu ki, bu sa-

vaş ancak birinin diğeri üzerindeki kesin zaferiyle son bulur, uzlaşa ve orta yol bir hayaldir. Üstelik her uzlaşma girişimi, iç savaşın uçlara ittiği her iki kutupta da bir “eyvah taviz veriyoruz” havası yaratıyor. Bu durum hem karşı devrim cephesinde hem de devrim cephesi ve onun bileşeni Kürt halkında rahatlıkla görülebilmekte. Karşı-devrim, UKH ile girilen açık-gizli diyalog sürecini şimdiden “büyük ihanet” diye damgaladı. Kürt halkının geniş kesimleri ise, buldukları devrimci konumdan çok daha ileri gitmeye hazır olduğunu en küçük fırsatta bile gösterirken, uzlaşa ve barış havasının geçici olduğuna dair güçlü mesajlar veriyorlar.

Sermaye egemenliğinin tavizlerinin çerçevesi sürekli değişmekle birlikte, “aynı tas aynı hamam” havası estirecek kadar güdük, hatta gülünç seviyelerde köylere eski isimlerinin verileceği, üniversitelerde Kürt enstitülerinin kurulacağı, yerel ve özel tv kanallarında birkaç saatlik yayın izninin çıkarılacağı ve henüz kapsamı belli olmayan bir infaz düzenlemesinin yolda olduğu vs. vs. Hepsi bu mu! diyerek öfkeyle ayağa kalkacak o kadar Kürt yoksulu var ki! Öte yandan, bu daracık çerçeveyi genişletmek, Türk teknelci sermayesinin boyunu aşar.

Gerçekten de Türk teknelci egemenliği iki arada bir derede kalmış durumda. Bir yanda, devrimin baskısının koparttığı alelacele tavizlerle ömrünü uzatmaya çalışıyor, öbür yandan tavizlerin devrimi durduramayacağı ve dahası, her tavizin karşı devrim cephesinde küçük yaralar, gedikler açtığını bilerek, sürekli frene basıyor. Bazen devrim korkusu ağır basıyor, bazen karşı devrim cephesinin darmadağım olacağı endişesi. Bu yüzden, UKH’yi silahsızlandırma yolu bu kadar mayınlı..

Bir Karşı-Devrim Vahşeti!

Bu mayınlardan biri, geçtiğimiz haftalarda Mardin-Mazıdağı’nda patladı. Kürtçe adı Zengirt olan Bilge köyünde 44 kişinin canına mal olan katliam, pek çok kişiye anlaşılmasız geldi. Bunu ne töre ne de rantla açıklayabildiler. Böyle bir katliam ancak, kaybetmekte olduğunu ve alelacele bir şeyler yapmazsa satırın boynuna ineceğini hissedin bir karşı-devrimin gerçekleştirebileceği kadar vahşi, acımasızdı.

Gerçekten, bu katliam, bir süredir hayal kırıklığı ile pasifleşmiş karşı-devrim cephesini, kendinden geçmiş bir öfke dalgasıyla yeniden ayağa kaldırmak için düzenlenmiştir. Ancak bu tertip, gerçekleştikten sonra en tepedekilerin onayını alamadı. Mazıdağı katliamı, başlı-

başına, sermaye sınıfının, devrim korkusuyla karşı devrimin dağılması endişesi arasında nasıl kaldığını belgeliyor. Katliamı gerçekleştirenler, her zaman olduğu gibi bunun, devrimin üzerine yıkılacağını düşündüler. Böylesi izler herkesin haberi ve onayı olduğu işler değildir. Birileri yapar, diğerleri olağan suçluyu ilan eder ve basın-polis aracılığıyla istenen sonuç elde edilir. Güngören’de, Anafartalar’da pek çok kitle katliamı aynı yolu izledi. Ancak bu kez, olayın yarattığı vahametnin gelişmeleri kontrolden çıkaracağı endişesi ağır bastı ve hemen olay, “töre, rant, namus cinayeti” çerçevesine sokuldu. Egemenlerin son anda direksiyonu kırmalarında, 1 Mayıs’ın yarattığı devrim korkusunun henüz çok taze oluşu da etkili olmuştu.

Düzen Savunmada, Devrim Saldırı Konumunda

Tekelciler şimdi, yeni bir mayın buldular kollarında. Mahkemenin zorla getirme kararı, başka bir zaman olsa, DTP’lileri köşeye sıkıştırmak için bir kırbaç gibi kullanılırdı. Ama bu kez, savunmada olan egemenlerdir. Bu yüzden, mahkemenin kararını nasıl uygulayacaklarının sıkıntısını yaşıyorlar. DTP’liler ise, böyle bir zor kullanımının Kürt halkı içinde nasıl bir infiale yol açacağını bildikleri için, dokunulmazlık zırhını yasalardan değil, sokaklardan almanın rahatlığı içindeler.

Ne de olsa, mahkeme celbine dair haberlerin duyulduğu gün, İstanbul Bayramtepe’de inanılmaz görüntüler yaşanmaktaydı. Mahalleye gelen yıkım ekipleri, isteklerini gerçekleştirmeden geri çekildikleri halde, mahalle nüfusunun çoğunu oluşturan Kürt halkı, yıkıma karşı direnmenin ötesinde bir isyan provasına girişti. Bayramtepe ilk değil. Özellikle son bir kaç aydır Kürt halkının militan kesimleri, ayaklanmak için artık genel bir bahane beklemiyor, herhangi bir olay, büyük olayların gerekçesi olabiliyor.

Evet! Bizce de “iyi şeyler olacak!” Çünkü devrim öyle bir aşamada, emekçileri harekete geçiren dinamikler öyle bir derin ve bir o kadar acil ve yaşamsal ki, böyle bir genel hareketin, üç-beş tavizle değil durması, yavaşlaması dahi azalan bir olasılık. Aksine, devrimin koparacağı her taviz, saflarda moral üstünlük havasının hâkim olmasına yarayacaktır. Yine de, aman dikkat! Karşı devrim saflarında umutsuz bir öfkenin hâkim olması, Mardin katliamlarını çoğaltabilir. Kısaca devrim, zaferlerle dolu, ama bir o kadar da kanlı bir virajdan geçiyor. □

İKİ İNSAN, İKİ SINIF, İKİ DÜNYA

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Şubat ayı işsizlik rakamlarını açıkladı. TÜİK'in açıkladığı verilere bakılacak olursa rakamların açıklandığı ay bir önceki ayın rakamlarını mumla arıyor. Bu rakamlara göre yeni işsizlik oranı %10,1. Demek ki, işsiz sayısı 4 milyon civarında. Fakat resmi rakamlar gerçek durumu yansıtmaktan çok uzak. Sendikaların açıkladığı işsizlik rakamları bunun çok çok üstünde. DİSK genel başkanı Süleyman Çelebi'ye göre gerçek işsizlik rakamları 7 milyonu buluyor.

Rakamlardan da görüldüğü gibi kapitalizmin yarattığı toplumsal bir sorun olan işsizlik çığ gibi büyüyor. Milyonlarca insan vahşi yaşam koşullarının içine terk edilmiş durumda. Bu kapitalist üretimin yol açtığı bu sorun geçici çözümlerle, küçük yara bantları ile çözülecek gibi değil.

Rakamlar bunlar, fakat rakamların dili soğuktur, işsiz olan 7 milyon insanın yaşadığı sefaleti, açlığı, çaresizliği yansıtamaz. En usta dram yazarlarının bile kaleminin, karşısında çaresiz kalacağı bir durumdur bu.

Bu rakamlar açıklandıktan birkaç gün sonra iki farklı gazetenin pazar ekinde iki röportaj yayınlandı. Biri, bir işsizle, diğeri Türkiye'nin en büyü burjuvalarından biriyle yapılmış iki röportaj. Bu gerçek yaşamdan alınmış iki örneği aktarmak istiyoruz. Zira bu iki örnek işsizlerin içinde bulunduğu acı durumu ve iki sınıfın (proletarya ve burjuvazi) arasındaki korkunç uçurumu çok çarpıcı bir şekilde yansıtıyor.

İşsiz kalan işçinin adı Oktay Gezici. Kamuoyu onu AKP il binasında kendini yakmak isterken tanıdı. Oktay Gezici 19 yıl boyunca Lüleburgaz'daki Danone fabrikasında işçi olarak çalışmış. Hepatit B hastalığına yakalanınca işten ayrılmak zorunda kalıyor. Son iki yılı işsiz geçiriyor. "İş arıyorum, yok diyorlar. Malulen emekli edin diyorum, etmiyorlar." Talihsizlik Oktay Gezici'nin yakasını bırakmıyor. Kızı hastalanıyor. "Doktor kızımın yumurtalıklarında kist buldu. İlaç yazdı, parasızlıktan alamadım."

Çaresiz kalan Oktay Gezici AKP il binasına gidiyor ve kendini yakmaya çalışıyor. "10 lira param vardı. Benzin alacaktım. Benzin yerine tiner aldım, bir de çakmak" Oktay Gezici ölmeyi "beceremiyor" çünkü tiner tutuşmuyor. Ölmek için bile para gerekiyor.

Şimdi de Türkiye'nin en büyük burjuvalarından biri olan Ali Ağaoğlu ile yapılan röportaja bir göz atalım. Sözü kendisine bırakıyoruz.

"Lüks arabaya binmekten zevk alıyorum. Garajımda Bentley Roll Royce, Maseratti, Porsche, Lomborghini, Ferrari ve Mercedes var"(...) "Gençliğimden beri en güzel arabalara biniyorum. Li-

sede okurken altımda BMW, Mercedes vardı. Helikopteri 20 yıldır kullanıyorum. (...) Anadolu yakasında birçok yalım var. (...) Ayrıca Beymen ve Harley Nichols, bana kamyonla kıyafet gönderir. İçlerinden seçim yaparım."

Son aldığınız Roll Royce Phantom Cabrio'nun gerçek fiyatı nedir sorusunu soran gazeteye şöyle yanıt veriyor: "Yazıldığı gibi 2.5 milyon TL değil, daha fazlası. Cenevre Fuarı için bir adet üretilen bir otomobildi."

Yanlış okumadınız, tam 2.5 milyon TL. Küçük bir hesapla asgari ücretle çalışan bir işçinin yemeden, içmeden 400 yıl çalışması demektir, 5000 işçinin bir aylık toplam geliri demektir. Sınıfsal uçurum korkunç boyutlarda. Biryanda hasta kızına ilaç alamayan Oktay Gezici, diğer yanda bir otomobilinin değeri 2.5 milyon TL'nin üzerinde olan Ali Ağaoğlu. Bir yanda derme-çatma gecekonducularını yıktırmak için polisin gazına, copuna, panzerine taşla, çıplak elleriyle karşı koymaya çalışan binlerce yoksul, diğer yanda birçok yalısı olan Ali Ağaoğlu gibi burjuvalar.

Bu utanmazlar birde krizde ortaya çıkıp aynı gemide olduğumuzu iddia ediyorlar. İşçilerden fedakârlık talep ediyorlar. Oysa kendi zevklerinden zırnık vazgeçmiyorlar.

Kapitalist toplum, bir madalyonun iki yüzü gibidir. Bir yüzünde bütün üretim araçlarının sahibi bir avuç Ali Ağaoğlu gibi burjuvaların muazzam zenginliği, akıl almaz lüksü. Diğer yüzünde Oktay Gezici gibi milyonlarca yoksulun korkunç sefaleti, açlığı, çaresizliği.

Bu bir yazgı değildir. Bu kapitalizmin yarattığı bir sonuçtur. Kapitalizm yaşadıkça bir avuç asalak zevk ve lüks içinde yaşarken, milyonlarca işçi, işsiz koyu bir sefalete mahkûm yaşayacak. Çünkü işçinin alınteri, kapitalistlerinin değirmeninin suyudur.

Üretilen tüm zenginlikler işçinin emeğinin ve doğanın ürünüdür. Üretim araçları bir avuç asalağın elinde olduğu için üretilen tüm zenginliklere kendi adına el koyuyor. Üretim araçlarının mülkiyeti kapitalistlerin elinde kaldıkça milyonlarca işçi, işsiz en kötü yaşam koşullarından kurtulamaz.

Çare, Oktay Gezici gibi dayanılmaz hale gelen yaşamdan intihar ederek kurtulmak değildir, olamaz. Üretilen zenginlikler

emeğimizin ürünüdür, onlara el koymamız gerekiyor. Bunun ilk adımı, üretim araçlarının özel mülkiyetinin silahlı bekçiliğini yapan devlet iktidarını yıkmaktır. Emekçiler kendi kurdukları, iktidarla bütün üretim araçlarını toplumun mülkiyetine dönüştürebilir. Ve buradan giderek sömürüyü ve sınıfları ortadan kaldıracaklar. Bundan dolayı siyasi iktidarı fethetmek için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. □

İŞÇİ EYLEMLERİNİN GÖSTERDİKLERİ

Son yirmi yılda işçi eylemleri kararlılıkla sürdü. 12 Eylül sonrasının ilk etkili işçi eylemi olan NETAŞ eyleminden sonraki yıllarda eylemlerdeki kararlılık yaygınlaşıp sürdü. 89 bahar eylemleri dalgası sonrasında 91 yılında Zonguldak maden işçilerinin Ankara'ya büyük yürüyüşleri politik olarak burjuvazinin merkezini hedef almasının yanında Ocak ayı soğuşunda kimi zaman yüzünü aşan kitleselliğiyle uzun süreli etkili bir eylem oldu. 90'lı yıllarda birçok işyeri işgali, direnişi ve grevler gerçekleşti. İzmir belediye işçilerinin 92'de Ocak ayında Ankara'ya yaptıkları 28 günlük ölüm yürüyüşü; Toros gübre işçilerinin Ankara yürüyüşü gibi çok sayıda uzun süreli, kararlı eylemler yapıldı. Kartal Belediye işçilerinin barikatlar kurup polisle çatıştığı eylem gibi sertleşen etkili eylemler oldu. 1990'dan başlamak üzere kamu emekçilerinin etkili eylemleri, fiili grevleri, Ankara'yı sarsan, polisle çatışmaların olduğu eylemleri söz konusu dönemin önemli eylemleriydi.

Son yıllarda Tekel işçileri birçok ilde eylem yaptılar. Ankara'da dondurucu soğukta yaptıkları eylemin kararlılığı, diğer illerdeki yaygın eylemlerde de görüldü. SEKA işgali de sürece damgasını vuran bir eylem oldu. Özelleştirmelere karşı eylemler çok değişik boyutlarda, kimi zaman sertleşen kararlı eylemler, süreklileşen eylemler oldu. İşten atılmalara karşı ve diğer sorunlarla ilgili yaygın eylemler yapıldı.

Emine Arslan'ın uzun süreli, kararlı eylemi içine girdiğimiz sürece işaret eden bir özelliğe sahiptir. Daha önceden gerçekleşen kararlı, uzun süreli eylemlerin çoğunda devrimci işçi ve emekçiler, kimi zaman da sınıf bilincine sahip önder işçiler etkili oluyordu. Şimdi, bulunduğumuz koşulların yol açtığı farklılıklar belirginleşiyor. Emekçiler eyleme, mücadeleye yöneldi. Her gün değişik illerde işçi eylemleri olduğu duyuluyor. İşçilerin yoğun olduğu kentlerde irili ufaklı eylemler süreklileşiyor. 89 baharında caddelerde işçilerin yürüyüşleriyle, değişik biçimler alan eylemleriyle her gün karşılaşmak mümkündür. Şimdi kentlerde işçi ve emekçilerin eylemleri süreklileşiyor, yayılıyor. Sanayi merkezlerinde sık sık eylemler oluyor. Bu eylemler geniş emekçi yığınların mücadeleye, eyleme yöneldiğini gösteriyor. Emekçiler her yerde kendiliğinden eyleme başvuruyor. Eskiden olduğu gibi sadece devrimcilerin ya da örgütlü işçilerin eylemleri değil, bu sürece kadar geri bilinç düzeyinde olan işçi ve emekçilerin öne çıktığı, hatta önderlik etmeye başladığı eylemlere tanık oluyoruz. Bu gittikçe yay-

gınlaşan bir durumdur. En geri bilinç düzeyinde olan işçilerin bile örgütlenmeleri, öne çıkmaya başlamaları, kimi durumlarda kararlı eylemlilik sürecine girmeleri günümüz koşullarının ortaya çıkardığı gelişmelerdir.

Eylemler birçok değişik gelişmeyi, ilerlemeyi ortaya çıkartıyor. Mücadele içerisindeki kadın işçilerin sayısı artıyor. Kadınların bu süreçte mücadelede daha ısrarlı, daha kararlı olarak yer alması kendileri üzerindeki tutucu aile baskısını, gerici baskıları kırmalarını sağlıyor. Kadınların sınıf mücadelesindeki bu etkinleşmesi devrim için ileri bir gelişmedir.

Bu sürece kadar işçiler içinde bireysel çözümlerle çıkış yolu arayanlar oluyordu. Şimdi ise sistemin yarattığı büyük yıkım, kitlesel işsizlik, sefalet vs. bireysel çözüm olamayacağını en geri işçilere bile kabul ettirmeye başladı. Bugüne kadar sendikaların ne olduğunu bilmeyen, sınıf örgütlülüklerinden uzak duran en geri düzeydeki işçilerde örgütlenmeye, birlikte mücadele etmeye yöneldiler. Eylemlerden, grevlerden uzak duranlar eyleme, greve katılıyorlar.

Ortaya çıkan gelişmeler içinde üzerinde önemle durulması gereken bir gelişmede işçi komiteleridir. İşçi komite ve konseylerini proletarya 1905 Rus Devriminde yarattı. Rusya'daki adıyla Sovyetler iktidar organı olarak gelişti ve 1917 Ekim Sosyalist Devrimi'nin iktidar organı oldu. Bizde Komite ve Konseylerin oluşturulması için on yıllardır çalışıldı. Komiteleşmeler belli oranlarda gerçekleşti ve kimi büyük eylemlerde etkili oldu. Bugüne kadar komite ve konsey örgütlenmesi işçi sınıfının mücadelesini yönlendirecek düzeye ulaşmadı. Bugünkü süreçte ise işçi ve emekçilerin örgütlenmeye, mücadeleye yönelmesiyle komitelerin oluşumu yaygınlaşıyor. İşçiler birçok yerde kendiliğinden komiteler oluşturuyorlar. Bu eğilim devrimin örgütlenmesi için önemli bir ortam sağlıyor.

Sınıf mücadelesindeki gelişme burjuva sendikacılığın etkisini de kırıyor. Sarı sendikaların aşılına başlandığı örnekler görülüyor. Kapitalizmin bunalımının yarattığı yıkım çelişkilerin daha açık ve net olarak görülmesini sağlıyor. İşçi sınıfının çıkarları için mücadele eden ilerici, önder konumdaki işçiler sendikacılar ve burjuvaların işbirliğiyle işten atılıyor. Bunun karşısında işçi sınıfı birlikte eyleme yöneliyor. Yaşanan sorunların çözümünde burjuva sendikacılığın çözüm olmadığı geniş işçi kitlesi tarafından daha açık görülüyor. İşçiler sendikacıları aşan eylemlere yöneliyorlar. On yıllardır işçi sınıfının devrim mücadelesi önün-

de engel olan, işçi sınıfını burjuvaziye satan sendikacıların aşılına başlanması devrimci mücadelenin gelişmesinin ve ilerlemesinin bir göstergesidir.

Sistem çözülme ve çöküş içinde olduğundan kitlelerin yaşamsal sorunlarına çözüm üretmiyor. Emekçiler yaşamlarını sürdüremez hale gelmiş olup, normal bir yaşam sürdürebilmek için sınıf mücadelesini büyütüp sertleştiriyor. Artık uzun uzadıya hukuki yollara başvurmak yerine hemen eyleme geçiliyor. Atılan işçilerde eyleme başlamak sınıfsal bir refleks haline gelen davranış olmaya başladı. İlk olarak işyerinde ya da önünde toplanma, sonrasında ise işgal, yürüyüş, grev gibi eylemlere başlanıyor. Bu eylemler çoğu zaman haftalar, aylar beklemeden saatler içinde başlıyor. Bu eylemlerde kararlılık ve sertlik giderek artıyor. En küçük bir eylem başladığında hemen otobüsler dolusu polis, jandarma işçilerin üzerine gidiyor. İşçiler günlerce, haftalarca hatta aylarca polisle, jandarmayla bazen de zabıtayla karşı karşıya gelerek ya da çatışarak eylemlerini sürdürüyorlar. İşçi sınıfının geniş yığınlarının eylemlerini, burjuva yasallıkla sınırlandırmayıp sınıf mücadelesinin yasalarına göre hareket etmesi proletaryanın devrimi zafere taşınması yolunda ileri bir gelişmedir.

Eylemlerin, birçok baskı ve yıldırma amaçlı saldırılara rağmen, gözaltına alınmalara rağmen, çatışmalara girilerek kararlılıkla, uzun süreli olması hali yaygınlaşıyor. Bu uzun süreli eylemler, işçi ve emekçilerin bilinçlenmelerini sağlıyor, sınıf mücadelesini daha ileriye taşınmaları için eğitip deneyim kazandırıyor. Bu süreçte yapılan eylemler işçi sınıfı üzerinde kalıcı etkiler yapacak. Yükselen eylemlilikler kapitalizme karşı ayaklanmaların bir parçası olarak gerçekleşiyor. Burjuvazi bu süreci geçici olarak atlatsa bile çok zayıf bir iktidarla ve çok şey kaybetmiş olarak atlatmış olur. Proletarya ve emekçiler tarihsel bir fırsatla karşı karşıya. Bunu zafere, devrime vardırmak için savaş büyütülmeli.

Bu eylemlerde devrimci bir coşku var. Ne sendikacıların yapmacık, profesyonel tavırları, ne de işçileri deşarj etmeye yönelik boş tavırlar var. İşçilerde sosyalistlik, demokratlık adına zevahiri kurtarmak için zoraki girilen eylem tavırları da yok. İşçilerin ruh hali değişiyor. Kavgacı, devrimci bir ruh hali yayılıyor. Tutkuyla, hevesle, sonuç almak isteğiyle eyleme giriliyor. Bu coşku Denizlerin devrim için savaştığı, Che'nin dünya halklarının kurtuluşu için savaştığı bilinçli coşkuya dönüştürülmelidir. □

YIĞINLARIN TARİHSEL İNİSYATİFİ

Günümüzde yaşanan bunca tarihsel olaya rağmen hala toplumları durağan, yığınları gerici gören anlayışlar mevcut. Onlar, dünya tarihinin tek taraflı yapıldığını düşünüyorlar. Burjuvazi (ya da onların dilinde aynı anlama gelmek üzere emperyalizm), herşeyi istediği gibi belirliyor, dünyayı istediği gibi şekillendiriyor. Bu egemen güç karşısında yığınlara da ancak “muhalefet” görevi düşüyor. Saldırıları karşısında hep ancak savunma mantığı taşıdığı için “direnmenin meşruluğu”ndan öteye gitmiyor bakış açıları.

Oysa bugün dünya üzerinde bulunan toplumlar, hareketli, sürekli bir iç kaynaşma ve arayış içerisindedir. Türkiye ve K.Kürdistan da bu sürecin bir parçası elbette. Her kim ki Türkiye ve K.Kürdistan’da yaşananları ve yaşanacak olanları dünyadaki gelişmelerden ayrı, ondan kopuk değerlendirmeye çalışır, büyük bir yanılgıya düşer. Hem dünyadaki gelişmeler Türkiye ve K.Kürdistan’ı etkiliyor, hem de Türkiye ve K.Kürdistan’daki gelişmeler dünyayı etkiliyor. Etkileşim çok yönlüdür.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda sınıflar mücadelesi sadece devrimcilerin verdikleri bir mücadele olarak anlaşılıyor. Devrime öncülük etmekle, devrim yapmak bir birine karıştırılıyor. Oysa devrimin kitlelerin eseri olacağı marksizmin en çok bilinen belgelerinden biridir. Bu bilinmesine rağmen, sınıflar mücadelesi, ideolojik, politik ve ekonomik mücadele bütünlüğünden koparıldığı zaman yanlış çıkarsamalara ulaşılabilir.

Örneğin işçi sınıfının ekonomik eylemlerine burun kıvrırmak, ona gereken önemi vermemek, aynı zamanda böyle bir eylemlilik içinde olan sınıfla bağ kurmayı, onların eylemini içeriden dönüştürmeye çalışmayı da gereksiz görmek bu bakışın sonucudur.

Her eylemin devrim sloganlarıyla başlayıp öyle gelişme göstermesini beklemek hayalciliktir. Böyle olmayan eylemleri hafifsemek, onların gelişim potansiyelini görememek de devrimi sadece son eylem olarak algılamaktan kaynaklanır. Oysa devrim, potansiyelin içinde olanın sıçramalarla açığa çıkmasından başka bir şey değildir. Sürecin nesnel anlamda devrimci olması, nesnellüğün içinde potansiyel olarak gizli olanın yüksek olmasıdır. Devrim hiçbir yerde ve hiçbir zaman duru gökyüzünde çakan bir şimşek gibi olmayacaktır. Devrim her zaman az çok uzun süren bir sürecin birikimi üzerine gelebilir ancak.

Yığınlar, her zaman en iyi deneyimleriyle öğrenirler. Üzerinde yaşadığımız topraklarda işçi sınıfı ve emekçiler, yıllardır uzun bir iç savaş süreci yaşıyorlar. Ve bu savaş, milyonlarca insana çok şey öğretti; onların bilinçlerini şekillendirdi ve daha ileri bir savaşım için hazırladı. Bunun iyi tahlil edilmesi gerekiyor. Lenin, “*Marx tarihte umutsuz bir dava için bile olsa, yığınların umutsuz bir savaşımının, bu yığınların daha ileri eğitiminde ve bir sonraki savaşım için yetişmesinde temel olduğu onların bulunduğu değerlendirilmisti*” diyor (Marx, Engels, Marksizm, Sol Yayınları, Sf.206). Yığınlar, Türkiye ve K.Kürdistan’da sayısız deneyimden geçerek öğrenmiş, sayısız yenilgi ve zaferlerden geçerek bugünlere gelmişlerdir. Bu on yılların deneyimlerini gözönünde bulundurmadan, hiç kimse Türkiye ve K.Kürdistan’ın devrim tarihini kendine göre yorumlayamaz. Özellikle kitleleri pasiflikle suçlayan ve eylemsizlikle, gericiliğin ya da burjuvazinin etkisi altında olmakla eleştirenlerin önce kendilerine bakmaları gerekmektedir. Çünkü Deniz Gezmiş’in dediği gibi “Devrim Ya Ruhumuzdadır, Ya Hiçbir Yerde”.

Aslında kapitalizmin dünya krizi için yapılan yorumlara bir bakmak bile, karşı cephede durumun vahametini görmeye yeter. Yapılan iyimser yorumların en iyisi, “krizden çıkma ihtimali”, “görece bir iyileşme” vb.dir. Bunun da hangi vadede olacağı, ne kadar süreceği bilinmemekte-

dir. Nihayet IMF başkanı Dominique Strauss Kahn, “*global ev yanyor, iftayıeciler gibi çalışmalıyız*” diyor.

Ancak aldıkları tedbirlerin hiçbiri krizi derinleştirmeden başka bir işe yaramıyor. Dünya ekonomisinin %5-6 oranında küçüleceği, şu anda genel kabul görmüş bulunuyor. ABD’nin en zengin ikinci adamı Buffet, ellerinde biriken toksit (zehirli) varlıklar için “finansal kitle imha silahları” diyor.

Kapitalizmin üretici güçlere karşı nasıl çalıştığını, herhalde, bundan daha iyi bir itirafla kanıtlamak mümkün değildir. Kapitalistlerin ve onların devletlerinin elinde birikmiş olan zehirli varlıklar, ellerinde patlayan bir bombaya dönüşmüş durumdadır. Bunların giderek tüm sistemi infilak ettirmesi işten bile değildir. Çünkü şu anda emperyalist-kapitalist sistem, patlayıcılarla dolu bir oda gibidir.

Yaşanan bu büyük ekonomik buhrandan bir devrimden çok, çıksa bir faşizm çıkabileceği beklentisi içinde olan iflah olmaz karamsarlarımıza sormamız gerekiyor: Ekonominin nesnel yasaları size bir şey göstermiyor diyelim, dünya tarihinden de mi öğrenmiyorsunuz. Engels’in “şairlerin en büyüğü kuşkusuz” dediği dünya tarihinden...

Elbette kapitalizmin bunalımda olduğu dönemlerde bir faşizm, dahası bir savaş tehlikesi vardır. Ama zaten şu anda dünya üzerinde bir 3.Dünya Savaşı yaşanıyor mu? Daha önce yaşanan 2 paylaşım savaşından farklı olarak tekeller ve onların faşist devletleri dünya halklarına karşı bir savaş sürdürüyorlar mı? Ve bu savaşın gerçekliği kadar, dünya üzerinde bir devrim süreci de mayalanıyor mu? Ya da soruyu şöyle soralım: emperyalist-kapitalist ülkeler, bugün sürekli bir “sosyal patlama”, “ayaklanma” korkusuyla yatıp kalkmıyorlar mı? Onların tüm gündemini belirleyen, dünya üzerinde dolaşan “komünizm hayaleti” değil mi?

Buna ek olarak, bir soru daha sorabiliriz: Bugün dünya ve üzerinde yaşadığımız topraklarda tüm koşullar, bizi lehimize mi? Kuşkusuz... Kapitalizm, tarihinin en ağır bunalımlarından birini yaşıyor mu? Evet... Kaldı ki, “...*Bir savaşıma, ancak beklentilerin lehte olması koşuluyla girilmesi söz konusu olsaydı, dünya tarihini yapmak, gerçekten çok kolay olurdu.*” (Marx, Kugellman’a Mektubu’ndan).

Bugün koşullar, tüm dünya üzerinde kapitalizmin bir toplumsal devrimle aşılması için uygundur. Bundan çok daha az uygun olan dönemlerde dünya tarihini yapmak için yola çıkmış olanlar, bugünkü koşullarda harekete geçmek için fazlasıyla nedene sahiptir. Ve dünya tarihini yapabilmek için, artık devrimci eylemler kaçınılmaz olmuştur. Yığınlar içinde yer alacak, onların kendi deneyimleriyle öğrenmelerini sağlayacak, her deneyimden dersler çıkarıp bunlara dayanarak devrime bir şeyler öğretebilecek bir anlayış esas alınmalıdır.

Şimdi yığınlar, ateşlenmeyi bekleyen birer fitil gibiler... Burjuvazi, tarihsel anlamda inisiyatifi tamamen yitirmiş durumda. Kitleler, tarihin gelişimi üzerinde daha fazla söz sahibi olacakları bir döneme girmiş durumdadır. Bir kez daha vurgulayalım ki, “*bu yeni dönem, yürek, bilinç ve silaha dayanacaktır*”. Lenin, “*Marx’ın her şeyin üzerinde değer verdiği şey, yığınların tarihsel inisiyatifi idi*” diyor. Şimdi yığınların tarihsel inisiyatifinin ortaya çıkması için daha fazla emek verme zamanı... Emperyalist-kapitalist sistemin dünya bunalımı derinleştikçe, bu tarihsel inisiyatifin ortaya çıkması ve kapitalizmin kara kitabını kapatması daha kolaylaşacaktır.

Dünya tarihinin bundan sonraki kısmı, proletaryanın güneşli elleriyle yazılacaktır. Tarihin en güzel yerinde son sözü proletarya söyleyecektir. □

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK

Son yüzyılın en büyük krizi olarak nitelenen ekonomik kriz, biz leninistlere göre kapitalizmin sonunun göstergesidir.

Şu anda kapitalizm sınırları içerisinde söylenecek her söz, sosyalizm kelimesi geçmeyen, daha doğrusu devrim ve iktidar sözcüğü geçmeyen her insanlı, demokratik kavram, kapitalizme hizmet edecektir.

Şunu asla unutmamak gerekiyor. Faşist devlet zor duruma düştüğü zaman her fırsatta kendi konumundan tavizler verir. Kürt, Alevi, Nazım Hikmet gibi açılımları böyle değerlendirmek gerekir.

Bilinen bir anı vardır. Lenin 1917 Ekim Devrimi öncesi evinde saklandığı bir işçinin eve getirdiği ekmekleri ona göstererek “*ekmekleri düzeltmişler demek devrim yakın*” sözü kapitalistlerin devrimi önlemek pahasına neleri yapabileceklerini göstermektedir. Günümüzde “eskinin” en azılı faşistleri bile mecliste her sorunu konuşmalıyız, tartışmalıyız demeye başlamışlarsa varın gerisini siz düşünün.

Faşistler aslında şunu söylemek istiyorlar: “*Bizler artık katliamlarla, baskılarla bu işi götüremeyeceğiz, ne yaparsak yapalım hâkimiyetimizi kaybediyoruz ve sonumuzu görüyoruz, bu nedenle gelin aramızda anlaşalım*”

Bunun anlamı son derece açık. Kapitalizme indirilecek her darbe, her devrimci kitle eylemi ve devrimci savaş çatlağı daha fazla büyütürken kapitalizmin sonunu getirecek. Tarih bize neler yapabileceğimizi açık açık gösteriyor. Bu nedenle 13 Haziran – 17 Temmuz Alpagut Linyit Madenlerindeki grev ve işçi denetimini incelemek ve yeniden tartışmak, dersler çıkarmak gerekiyor.

Özel mülkiyet kavramına indirilen bir darbe, incelenmesi ve ders çıkarılması gereken bir deneyimdir. Şimdi şanlı direnişin nasıl gerçekleştiğine göz atalım. Alpagut Linyit Madenleri Çorum İl Özel İdaresinin yönetimiyle çalıştırılıyordu. Linyit maden yöneticileri seçilmiş, siyasi partilere yakınlığıyla bilinen ve maden ocağına sadece maaşlarını almak için gelen kişilerdi. Bununla birlikte işçilerin durumu, çok kötüydü. Çalışma koşulları oldukça kötü, yasa düzenlemelere aykırı ve iş kazaları yoğun. İşçi ücretleri zamanında ödenmiyordu. Bu nedenle işçiler 1968 yılında 43 gün süren grev yapmak zorunda kaldılar. Bu grev işçiler arasında hem deneyim hem de dayanışmayı sağladı.

1969 yılında işçilerin çalışma koşullarının çok kötü duruma gelmesi sonucu Alpagut Maden İşçileri Sendikası işletmenin Türkiye Kömür İşletmeleri’ne(TKİ) devredilmesi için Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı’na başvurular. Ama olumlu yanıt alamadılar. 1969 Haziran’ında işletmenin durumu çok kötüydü. İşçilerin maaşı 3 aydır ödenmiyor, teknik kadrolar işletmeye uğramıyordu. Bunun sonucunda 13 Haziran 1969 yılında 786 işçi işletmeye el koydu.

Alpagut Linyit İşçileri

Bu işçilerin iki amacı vardı. Birincisi ücretlerini alabilmek için, üretimi bizzat kendileri yapacak, satışını kendileri planlayacaktı. İkincisi ise işletmenin TKİ tarafından alımı sağlanacaktı. Bunun sonucunda işçiler örnek bir biçimde madenlerde üretime başladılar. Planlamayı yapmak, çalışmayı düzenli bir hale getirebilmek için işçi kurulu oluşturuldu. Bir işçi kurulunda çalışmak istemeyen 40 kadar ustabaşı ve ekip şefi işten çıkartıldı.

İşçiler üretimi artırabilmek için gece gündüz çalıştılar. Üretim,

kısa zamanda 280 tondan 480 tona kadar çıkarıldı.. Üretimi yapan işçiler, satışı da bizzat yapmaya karar verdiler. İşçiler kurulu satışı doğrudan yapmak amacıyla satış komiteleri oluşturdu. Bu komiteler köy köy kent kent dolaşarak satış yaptılar. Bu satışlardan elde edilen gelirler işçiler arasında eşit şekilde paylaştırılıyordu. Bunun sonucunda işçiler arasında muazzam bir dayanışma örneği sergilendi. Maden işini sevmeyen köylüler bile gelip grevcileri ziyaret ediyor, onlarla omuz omuza veriyordu. Alpagut olayı ülke çapında yankı uyandırmaya başlamıştı. Patronlar ilk başlarda işçilerin üretim yapamayacağını grevin sona ereceğini sanıp, greve müdahale etmediler. İşçilerin üretimi kendi kolektif dayanışmalarıyla yapıp, bunu kanıtlamaları sonucunda kapitalistler endişelenmeye başladılar. Bunun sonucunda valilik grevin bitirilmesi için işçi kuruluyla görüştü. Kapitalistlerin grevi derhal bitirmek istemelerinin nedeni şunlardı: Bu grev doğrudan özel mülkiyete yönelikti, bu grev işletmelerin kapitalist olmaksızın işletilebileceğini gösteriyordu. Böyle bir eylem işçi köylü memur arasında pek görülmemiş dayanışma örneği sergiliyordu. Ve ülke çapında yankı uyandırıyor, diğer işçilerin ve köylülerin dikkatini çekiyordu. Bununla birlikte bu eylemin diğer işletmelere sıçramasından korkuluyordu.

Bunun sonucunda 17 Temmuz 1969 Ankara’dan Alpagut’a gönderilen özel jandarma birliği madenlerin etrafını çevirip grevcilerle çatıştı. Beş sendikacı ve yedi madenci bir büro çalışanı tutuklandı. Daha sonra 5 ay süren pasif direnişler yapıldı. Bir kaç ay sonra işletme TKİ’ye devredildi.

Bu tarihi deneyimi anlatmamın sebebi, işçi sınıfının mücadele deneyimlerinden doğru dersler çıkartmaktır. Diğer hareketler varsa demokratik haklardan söz etsinler, krizin faturasını ödemeyeceğiz desinler, insanca yaşamak istiyoruz desinler, barış desinler. Biz leninistler ise iktidar dışında her şey hiçbir şeydir diyoruz. İnsanca yaşam, barış, demokratik haklar, hepsi devrimle gelecek. İşte biz leninistler bunu söylüyoruz. Emekçi halklara, reformlar için değil, devrim için savaşın yolunu gösteriyoruz.

Bilecik’ten Bir Leninist

KÜRT HALKINI HALKLARIN MÜCADELE BİR

Yüzünden hiç eksik etmediği o din-cilere mahsus sahte gülücükle, A.Gül, önce Kürt sorununda “iyi şeyler olacak” sözleriyle tartışmaları başlattı. Bu “iyi şeyler”in ne olduğunu sorma ihtiyacı bile duymadan herkes nalıncı keseri gibi kendine yonttu.

UKH tarafına sorsanız, devlet “Kürt Sorunu”nda bir uzlaşmanın eşiğine gelmişti ve bunun için yeni bir “açılım”ın hazırlığı içindeydi. Söz konusu açılım “açılım” nasıl bir şeydi, belli değil; bunu UKH’nin kendisi de tarif edemiyor zaten.

Liberal, aydın, burjuva yazar-çizer takımına sorsanız, hükümet ve UKH’ne “sağduyu” hâkim olmaya başlamıştı. Şimdi süreci daha ileri götürmenin zamanıydı; her cenazede ölü, her düğünde damat bu adamlar arabuluculuk için kolları sıvadılar.

Hükümete sorsanız, PKK bir değişim içindeydi ve bunun değerlendirilmesi lazımdı. Nasıl değerlendirilecekti? Bunu da İçişleri Bakanı’ndan öğreniyoruz: “PKK’nin tasfiyesi için adı af olmasa da devlet bazı adımlar atabilir”di.

Devlet bu, bununla yetinecek değil ya! Kürt halkını rahatlatacak başka adımlar da atmaya hazır. A.Öcalan’ın yanına birkaç tutuklunun yerleştirilmesi, Kürt köylerine eski adlarının geri verilmesi ve hatta Kürt halkına “şefkat” e-lerin uzatılması gibi.

Şu “şefkatli el” var ya, devlet onu uzatmaya başlamış bile. Gazeteler böyle yazıyor. Özel tim polisinin silah dipçığı ile dövdüğü Kürt çocuğunu generaller, paşalar hastanede ziyaret etmedi mi ve dahası o polis derhal açığa alınmadı mı? Devlet “şefkatli” yaklaşımını göstermek için daha ne yapsın?

Okur, bu açıklama ve sözleri şaka

ya da mizah merakı sonucu yapılmış şeyler olarak düşünebilir, ama değil. Açıklamalar ve sözler devletin en tepe noktasında duran kişilere ve bir politik hareketin temsilcilerine ait.

Devletin ve tekelci sermaye sınıfının açıklama ve davranışlarında anlaşıl-mayacak bir şey yok aslında. Onlar çok şey verir gibi yapıp az şey vererek; daha doğrusu, hiçbir şey vermeden çok şey almaya çalışıyorlardı. Bütün bir ulusun özgürlük savaşını bir tas çorba karşılığı bitirmeye çalışmak gibi.

Kendi sınıf çıkarları açısından onların bu davranışı anlaşılabilir de onlarla savaşan ulusun ulusal temsilcilerinin bunlara kanmasına ne demeli?

Orta oyununa benzeyen bu durum bununla bitse yine de “iyi” diyeceğiz. Önce “iyi şeyler olacak” müjdesini(!) veren A.Gül, bir süre sonra bir adım daha ileri giderek “tarihi fırsat”tan söz etmeye başladı. “Adına ne dersiniz deyin, ister Kürt sorunu, ister terör sorunu ya da başka bir şey deyin, fark etmez, sonuçta bu sorunun çözümü için tarihi bir fırsat yakalanmıştır” diye açıkladı A.Gül.

Nedir bu “tarihi fırsat”, ne zaman ortaya çıkmıştır, nasıl ortaya çıkmıştır; uzun bir süre kimse anlayamadı. Anlamak için A.Gül’ü beklemek gerekti. Israrlı sorular karşısında dayanamayan A.Gül nihayet “tarihi fırsat”ı devletin kurumları arasında uyumun sağlanmış olması olarak açıkladı.

Kimse de “sen Kürt halkıyla, Türk halkıyla, alay mı ediyorsun” diye sormadı. Daha kötüsü, UKH’nin temsilcileri, bu soruyu sormak bir yana, kendileri de, ne olduğunu bilmedikleri bu “tarihi fırsat” edebiyatına başladılar. O zaman, A.Gül’ün açıklamasını bir an i-

çin doğru kabul edip biz soralım: Faşist devletin kurumlarının, hükümetin, ordunun, polisin, MİT’in vb. uyum içinde olmasından Kürt halkının payına ne düşer? Zulüm, baskı, katliam ve kölelikten başka? Yoksul Kürt halkı bu sorunun yanıtını çok iyi biliyor.

Yine de yaşam bizden, yani devrimden, ezilen halklardan, emekçi sınıflardan yana. Tekelci sermaye sınıfının, faşist devlet kadrolarının, burjuva politikacıların, burjuva basının, liberal denen aydınların, bütün bu pis karışımın Kürt halkını, emekçi sınıfları, devrim cephesini aldatmak için attıkları her adım sınıflar savaşındaki, özgürlük savaşındaki bir gelişme tarafından boşa çıkarılıyor.

Gerçekler devrimcidir, yaşamın kendisi devrimcidir. Burjuva ve küçük burjuva politika alanındaki yalanlar, demagojiler, aldatmacalar yaşamın gerçeklerine çarpınca tuzla buz oluyorlar. Yaşamdaki gerçek olaylar, Kürt halkının, emekçi sınıfların gözünü açıyor, çarpışan tarafların gerçek niyet ve amaçları hakkında açık bir fikre sahip olmalarını sağlıyor.

İşte bir örnek: A.Gül, faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı adına en yüksek makamın temsilcisi olarak, yüzüne yapışmış o sahte gülümsemeye “tarihi fırsat” laflarını terennüm ederken ordu Gabar dağında öldürdüğü gerilla sayısı ile övünen açıklama yapıyordu. Aynı sıralarda Kato dağı bombalanıyor; HPG altı gerillanın toprağa düştüğünü açıklıyordu.

Sakarya’da Kürt halkı üzerinde hiç eksik olmayan linç girişimlerinin bir yenisi tekrarlanırken “şefkatli” devletin valisi bu girişimlerin “münferit” olduğunu açıklıyordu. Faşistlerin linç giri-

N ÖZGÜRLÜĞÜ RLİĞİ İLE KAZANILACAKTIR

şimlerinin arkasında polisin, jandarmasının, valinin olduğunu bilmeyen yok.

Gerilla, “eylemsizlik” kararına rağmen, bu katliamlara mayınlı eylemlerle yanıt veriyor. Ordu, mayınlı eylemler sonucu yediği darbeyi unutturmak için zaman geçirmeden Lice, Kulp, Gabar dağlarını bombalıyor. “Şefkatli devlet”in ordusu, “bir terörist grubu tam isabetle” vurduğunu övünçle açıklıyor. Sonuç: son bir ay içinde yani şu “tarihsel fırsat” lafi ortalıkta dolaşmaya başlayalı beri, aralarında üst düzey bölge komutanlarının da bulunduğu 20 den fazla gerilla öldürüldü.

Dağda bunlar olur biterken şehirlerde neler oluyordu? Kısaca özetlersek, önce “PKK’nin Türkiye örgütlenmesi”ne yönelik operasyon adı altında DTP’ye yönelik geniş çaplı bir operasyon düzenleniyor. Genel Başkan yardımcılarını da dâhil onlarca kişi gözaltına alınıyor. Sonra, aynı operasyonun devamı olarak KESK’e yönelik bir operasyon yapılıyor ve PKK sempatisanı/ta-raftarı oldukları bahanesiyle birçok kişi daha gözaltına alınıyor. Bunların çoğu tutuklanarak zindanlara atılıyor. Bu arada, Kürdistan ve Türkiye’de yüzlerce kişinin çeşitli gerekçelerle tutuklandığını da söylemek gerek.

Bu arada faşist devletin son “iyi” ve “şefkatli” davranışı Ankara’dan geliyor. Ankara 13.Ağır Ceza Mahkemesi, milletvekili dokunulmazlığını hiçe sayarak, DTP’li milletvekillerinden bazı- larını ifade vermeye çağırıyor. DTP, yerinde bir kararla, milletvekillerinin kendi rızalarıyla ifade vermeye gitmeyeceklerini açıkladı. Polis isterse gelip zorla götürülebilirdi.

Ama devletin, 1994’te yaptığı gibi,

polise “zorla getir” emri verecek ne gücü ne takati vardı. Tarih tekerrür etmiyordu. Ne faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı 1994’teki gücündeydi ne de devrim güçleri, Kürt halkı o yıllardaki koşullardaydılar. O yıllardan bu güne köprünün altından çok sular akmış, durum tersine dönmüştü. Şimdi Kürt halkı ve Türkiye emekçi sınıfları devrimci bir atılım içine girmişken faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı savunma pozisyonuna girmişti. Newroz, 1 Mayıs ve bu iki büyük eylem arasında geçen sayısız devrimci kitle eylemi bu tablonun en somut ifadesiydi.

İşte ancak güçler dengesinin bu tablosu iyi anlaşılır ve hesaba katılırsa DTP’nin çıkışı karşısında Meclis Reisi Toptan Köksal’ın alttan alması, A.Gül’ün “iyi şeyler olacak”, “tarihi fırsat” demagojileriyle oyalama çabaları içine girmesi doğru anlaşılabilir.

Tekelci sermaye sınıfının amaç ve niyeti aslında çok da belirsiz, anlaşıl- mayacak bir durumda değil. Amaç, taviz bile denmeyecek şeyler karşılığında UKH’ni silahsızlandırarak iki ülke devriminin kolunu kanadını kırmak; böylece güçler dengesini tersine çevirerek iki ülkenin birleşik devrimini ezmek. Bunun için zaman ve soluklanmaya ihtiyaçları var.

Soluklanmak, güçlerini toparlamak ve yeniden düzene sokmak için ihtiyaç duyduğu zamanı, bir yandan askeri operasyonlarını sürdürürken, diğer yandan da UKH içindeki “uzlaşma” eğilimlerini kışkırtarak, UKH’ni sonu gelmez “çözüm” tartışmaları içine sokarak ve mümkünse UKH içinde çatlaklar yaratarak elde etmeye çalışıyor.

UKH içinde son günlerde ortaya çı-

kan “İskoçya Modeli olurdu-olmazdı” tartışmasına, ya da askeri eylemlerin DTP tarafından kınanmasına bakılırsa, bu çatlak yaratma politikasının pek de beyhude olduğunu söylemek mümkün değil. UKH de farkında ki, devlet DTP’ye karşı “bana PKK’nin kellesini ver, sana ufak tefek tavizler vereyim” politikasını izliyor.

Bütün bunlardan, tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletin başarılı olacağı, güçler dengesini devrim aleyhine çevirebileceği sonucu mu çıkar? Hayır, böyle bir sonuç çıkmaz. Karşı-devrim cephesinin amaç ve çabalarını tespit etmekle onun başarılı olacağını söylemek çok farklı şeylerdir.

Şunu şimdiden kesin biçimde söylemek mümkün: Birincisi, tekelci sermaye sınıfı ezen ulus konumundan asla vazgeçmez. Bunun sonucu ve devamı olarak, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı sorunu, devlet UKH’ni “uzlaşma” yani tasfiyeyi kabul etme noktasına çekse bile, olduğu gibi kalır. Bu demektir ki, Kürt ulusunun özgürlük savaşı, ezilen ulus durumuna son verme savaşı, onu doğuran nedenler ortadan kalkmayacağı için, başka biçim ve araçlarla da olsa devam edecektir. Tekelci sermaye sınıfının temel korkularından biri de bu değil mi?

İşte bu nedenle, daha önce de yazdık, tekrarlamakta yarar var: Kürt ulusunun kaderi burjuva diplomasisinin karanlık koridorlarında, kapalı kapılar ardında yapılacak pazarlıklarla değil, Kürt-Türk halklarının mücadele birliği ile belirlenecektir.

Son sözü, pazarlık masalarında sıkışan eller değil, iki ülkenin proletaryası ve emekçi halkları söyleyecektir. □

BUGÜN 1 MAYIS!

Bugün 1 Mayıs. İşçi Sınıfının Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü. 8 saatlik işgünü için, 1886'da yapılan grev ve gösterilerin üzerinde yükselen, işçi sınıfının şanlı günü. 1889'da işçilerin uluslararası örgütü II. Enternasyonal, 1 Mayıs'ı tüm dünya işçilerinin günü olarak ilan etti ve o günden bu güne her ulustan, dinden, ırktan işçi, uluslararası sermayeye karşı, uluslararası işçi sınıfının birliğini ve mücadelesini kesin bir kararlılıkla ortaya koyuyor. Ülkemizde de bugün işçi ve emekçi kitleler meydanları dolduruyorlar, fabrika ve işyerlerinde bugünün ruhuna uygun toplantılar yapıyorlar. Sermayenin saldırısına karşı, mücadele bayraklarını daha güçlü yükseltmek için güçlerini topluyor, safalarını sıklaştırıyorlar.

Tüm yasaklamalara, katliamlara, unutturma çabalarına, bahar bayramı zırvalarına karşı, yüz yıldan fazla bir süredir herkes biliyor ki, işçi sınıfının ve emeğin bir günü var. Peki sermayenin bir günü var mı? Denilecek ki; "Emek sömürüsü, ücretli kölelik hüküm sürdükçe, zaten her gün sermayenin bayram günü değil mi? "Evet öyle. Ama yine de sermayenin göğsünü gere gere, "Bugün bizim günümüz" diye ilan ettiği bir günü yok. Onun kara günleri, Kara Çarşamba'ları, Pazartesi'leri (kriz ve çöküş günleri) var ama, bayramları yok. Onlar askeri darbe günlerini, saldırı ve müdahale günlerini bin bir kılıf altında destekler ve kendi günleri ilan ederler. Ama bütün bu "şanlı işlerin şerefine" tüm dünyada bir sermaye günü ilan edemezler. İnsanlık dışılığın, baskı, zulüm ve sömürünün kaynağı olmak, gayri meşruluk onları engeller ve bunu yapamazlar.

İşte bu iki ayrı dünya, iki ayrı sınıftır. Üretim içindeki yerleri ile, yaşantıları ile, duygu, davranış ve tutumları ile birbirine taban tabana zıt, çıkarları bütünüyle ters yönlerde olan iki ayrı toplumsal kesimdir. Biri, işçi sınıfı ne kadar insani, - insanlıktan çıkarılma çabalarına karşı - tüm güzelliklerin savunucusu, yeni bir dünyanın temsilcisi ve onun bilinçli kurucusu ise; diğeri, sermaye sınıfı insanlık dışılığın, tüm çirkinliklerin, eski ve köhnemiş olan her şeyin temsilcisi ve savunucusudur. Onun dünyası sömürü, kan ve ateş üzerine kurulmuştur. O Filistin'dedir, Afganistan'dadır, Vietnam'dadır. O ABD'dir, o İngiltere'dir, Almanya'dır, Fransa'dır...

Tüm çarpıtma, yalan ve demagojilere, aksi yöndeki propagandalara karşı, 1 Mayıs 2009'da da, işçi sınıfı ile sermaye arasındaki tüm çelişkiler, tüm temel sorunlar yerli yerinde, çözülmeden duruyordu. 113 yıl önce var olan temel sorunlar bugün de varlığını sürdürüyorlar. Bir yanda uzun çalışma ve aşırı sömürü, diğer yanda işsizlik, karşıda ise aylıklıktan, can sıkıntısından sapkınlığa yönelmiş bir sınıf. Bir yanda lüks ve sefahat, diğer yanda açlık ve yoksulluk. Bir yanda yaşam kavgası, karşı tarafta sürekli yenilenen silahlar ve artan zulüm. Bir yanda yurdunu, insanını savunma, diğer yanda ateş ve işgal. Bir yanda... Diğer yanda... Bizler ve onlar.

"Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez.

Yepyeni bir güneş doğar, bizde ve ülkelerde."

Selam olsun işçi sınıfına, selam olsun yaratana!

Gaziantep / İslahiye'den Bir Emekçi

DİSK BUCA EMEKLİ-SEN ŞUBESİ 1 MAYIS'TA TAKSİM'DEYDİ

İzmir Buca Emekli-Sen şubesi 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'deydi. Kimisi 1977 1 Mayıs'ında da bulunan Emekli-Sen üyeleri, 32 yıl sonra yine Taksim Meydanı'na çıktılar. DİSK'in Taksim'e çağrıdan vazgeçmiş olmasına rağmen, Emekli-Sen İstanbul'a gitti. Bizler Mücadele Birliği olarak Taksim'e giden Emekli-Sen üyelerine orada neler hissettiklerine dair görüşlerini sorduk...

Mikail abi: 77 1 Mayıs'ından başlamak lazım aslında. Orada AKM'nin önünde o işçi, zincirli işçi var ya onun fotoğrafının altında bekliyordum. Saat 19.00'a beş kala Kemal Türker konuşurken yukardan sol tarafımızdan kurşun yağmuru yağmaya başladı, bombalar patladı, panzer içeri girdi, beyaz bir arabadan kurşun atılmaya başlandı. Ufaktan öyle atlattık o günü, ama o etki 32 yıl devam etti bizde. Sermayeden rövanş aldık 2009 1 Mayıs'ında. Kararlıydık, Emekli-Sen'le gittik ve o rövanş burjuvaziden aldık. Söke söke aldık. Hiç kimse buyur etmedi bizi alana, yani kavga dövüş barikatları yıka yıka insanları aramıza alarak yürüdük, barikatlar yıkıldıkça çoğaldık, bu arada içimizde zehirlenenler de oldu. Bunları atlattık ve sonuçta 32 yıl sonra biz rövanş aldık. Sermayeden, bu kapitalist devletten rövanş aldık yani.

Sümbül abla: Oradaki duygular nasıl anlatılabilir ki yaşamak lazım. Oraya giderken duygu yüklenip gitmek zorundasın. Aslında gücün oranında kolektif bir şekilde orada olmak istiyorsun, ama olmuyor. Bu kadar baskının, bu kadar engellenmenin karşısında insanda daha fazla hırs oluyor. Orada insan örgütlenmenin ne kadar önemli olduğunu görüyorsun. Örgütlü olduğun taktirde yıkamayacağımız hiçbir güç yoktur bunun inancındayım.

Orhan abi: Bundan 32 yıl önce yaratmış olduğumuz geleceğimizin rövanşını almak için Taksim'e çıktık. Çok mutluyum yani, şimdi 77 1 Mayıs'ında 34 yoldaş katledildi. O günlerde biz de oradaydık. O katledilen yoldaşların yakasından kızıl karanfilleri topladık. Bizim bu 1 Mayıs'ta bir inadımız vardı o kızıl karanfilleri katlettikleri yere teslim etmeyi ve bunu hayata geçirdiğimiz için çok onur duyduk. Oraya benimle aynı düşünceleri paylaşan yoldaşlarla birlikte gidip orada bunu hayata geçirmemiz gerçekten anlamlı bir şeydi. Ama bugün sınıfın, suçlama gibi değil de asimile olmasından dolayı Taksim Meydanı'ndaki 1 Mayıs'a katılım az olmuştur. Bu böyle olmamalıydı. Bazı kişilerin "her yer Taksim" demesine rağmen biz yine de "Taksim" dedik. "Her yer Taksim" demenin bir anlamı yok, biz de biliyoruz her yer Taksim tabi ki. 1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü, bayram günü değildir yani, mücadele günü olduğu için bayram değildir. "Her yer Taksim" diyen arkadaşlara ben şunu söylemek istiyorum: bir rövanş vardı alınması gereken, bunu arkadaşlar herhalde idrak edemediler. Bu konuda çok üzgünüm. Ama çok mutluyuz biz Taksim'e girdik. 32 yıllık rövanşımızı aldık. Sıra neyde diyen bir arkadaşta 'sıra Sosyalizm'de' yanıtını verdikten sonra konuşmasını bitirdi.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

SABAH-ATV GREVCİLERİ HUKUK MÜCADELESİNİ KAZANDI

107. gününde grevlerini sürdüren Atv-Sabah işçileri, ilk zaferlerini kazandılar. Turkuvaz Medya'nın, Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın (TGS) yetki belgesinin geçersizliği istemiyle açtığı dava, TGS lehine sonuçlandı ve işe iade davası kazanıldı. Greve çıktıkları için işten atılan Atv-Sabah işçileri, işe dönerek grevlerine devam edecekler.

Kazandıkları bu ilk zaferle ilgili olarak Atv-Sabah işçileri bir bildiri yayınladı. Bu bildiri yayınlıyoruz:

“Grevin ilk gününden beri soruyorlar: ‘Neden greve çıktınız?’

Cevap veriyoruz: ‘İşveren toplu sözleşme imzalamadığı, işyerinde sendika istemediği için greve çıktık.’

‘Ne istediniz ki’ sorusu geliyor bu kez; ‘Ücrette mi anlaşılmadınız?’

Biraz daha açıyoruz konuyu: ‘Türkiye Gazeteciler Sendikası’nın (TGS) toplu sözleşme görüşmelerinde önerdiği 59 maddenin 22’sinde uzlaşma sağlandı. Kalan maddeler tartışılacağı zaman işveren masadan kalktı. Arabulucu devreye girdi ama arayı bulamadı. Bu durumda sendikanın grev kararı almaktan başka bir seçeneği kalmadı.’ 13 Şubat 2009 Cuma gününden beri grevdeyiz.

İşveren, işyerinde sendikanın kökünü kazımaya çalıştığı için sadece 10 kişiyiz.

Turkuvaz Medya’nın sahibi olduğu Sabah-ATV binası önündeyiz.

Dergi grubunun bulunduğu Sefaköy’deyiz.

Bu grevden sınırlı sayıda kişinin haberi var.

Çünkü ana-akım medya, böyle bir grev yokmuş gibi davranıyor.

12 Eylül darbesiyle sona eren Banknot Matbaası greviden 29 yıl sonra, basında uygulanan ilk grev olma özelliği taşıyan Sabah-ATV grevini görmeyen yayın yönetmenleri ve editörler haber atlıyor.

Sabah-ATV grubunun (Turkuvaz Medyaya kısaca Sabah-ATV diyoruz) kapısının önündeki grevi görmezden gelmesi, ana akım medyada mevzilenmiş muteber(!) isimleri hiç rahatsız etmiyor. Haberciler bir yana, her gün köşelerinde Türkiye’de hak, hukuk, adalet olmasından yakınan köşe yazarları da bu durumu ‘kanıksamış’ durumda.

Greve çıkılacağına inanmadıkları gibi grevin devam edeceğine de inanmıyorlar herhalde. Sabah-ATV yöneticileri, grevden bir gün öncesine kadar hiç tepki vermedi. 12 Şubat 2009 gecesi, (greve çıktıktan sonra işine son verilen) Turkuvaz Medya Grubu Yönetim Kurulu Danışmanı Ahmet Tezcan, TGS Başkanı Ercan İpekçi’yi ‘uzlaşmak’ için yemeğe davet etti. Getirdiği öneri özetle şöyleydi: ‘Grev kararını kaldırın. Bize iyi niyetinizi gösterin. Bir yıl beraber çalışalım. Türkiye’de ‘partner sendikacılığı’ beraber geliştirelim.

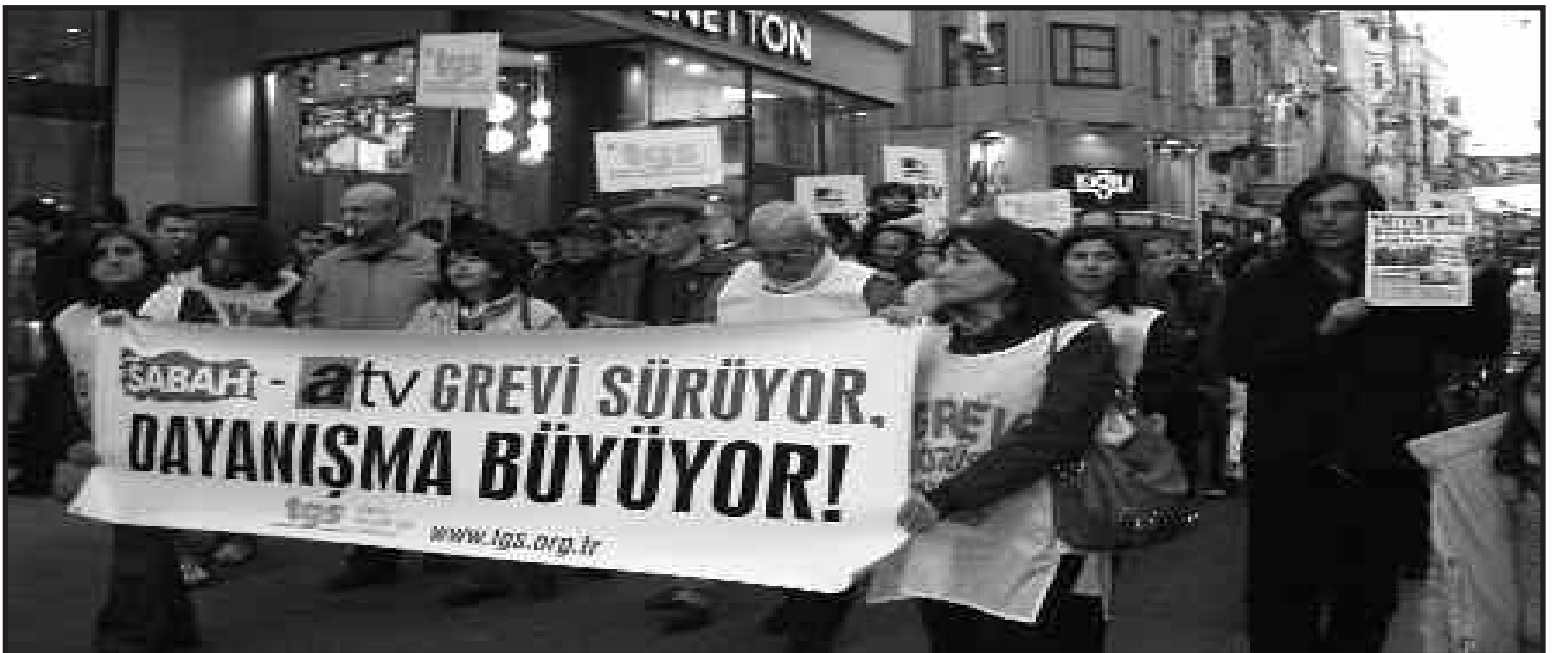
İpekçi elbette bu teklifi reddetti ve ertesi gün Turkuvaz Medya’nın Balmumcu, Sefaköy ve Ankara Balgat’ta faaliyet gösteren işyerlerine grev pankartı asıldı.

Ama işverenin grevin biteceğine dair bir umudu vardı yine de. Grev pankartının altında 10 kişi vardı neticede. Ankara’dan greve katılan olmamıştı. İş kolaydı. 10 kişi bir gün gelir, iki gün gelirdi. Sonra dayanamazdı hiçbiri. Hepsini çeker giderdi. Grev de böylece kendiliğinden biterdi. Zaten sendika da arkalarında durmazdı. Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) döneminde başlayan örgütlenmenin ilk safhalarında, sendikal faaliyetlerde buldukları için işten sessiz sedasız çıkarılan 3 işçi ile aynı nedenden ötürü grevden önce işten çıkarılan 1 gazeteci gibi, bu 10 kişi de ‘halledilir’di. (TMSF, Sabah-ATV grubunun da sahibi olan Ciner Medya Grubu’na bağlı şirketlere 2007 yılında el koymuş, toplu sözleşme görüşmeleri bu şirketler Çalık Holding’e satıldıktan sonra başlamıştı. Turkuvaz Medya, bir Çalık Holding kuruluşu.) 10 grevcinin, grev pankartının altını boşaltmayacağı anlaşılınca Sabah-ATV grubu ‘önlem’ aldı. Böylece grevin beşinci gününde, grevdeki gazetecilerin iş akitlerini tazminatsız feshetti. Oysa kanunen grevdeki işçi işten atılamıyordu.

Turkuvaz Medya, kaybedeceğini bildiği davalar açarak şansını denedi. Sendikanın yetki belgesinin geçersizliği istemiyle açtığı davayı kaybetti. TGS, açtığı işe iade davasını kazandı. Sabah-ATV grevi, bugün 107’nci gününde. Grevi bırakıp hiçbir yere gitmeye niyetimiz yok. Grev pankartının altındayız.

Toplu İş Sözleşmesi imzalanması için sonuna kadar savaşacağız.

O güzel masalın, ‘editöryal bağımsızlığın’ ancak o zaman mümkün olacağı farkındayız.” □

KESK'TEN BASIN AÇIKLAMASI

KESK'e yapılan operasyonlara karşı KESK, ÇHD, İHD ve TİHV İzmir şubeleri 28 Mayıs 2009 tarihinde Konak Sümerbank önünde yaklaşık 500 kişi ile bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan Coşkun Üsterci: "Geçtiğimiz günlerde İHD Genel Merkez yöneticilerinin evleri basılmış, gözaltılar yaşanmış. Gözaltı sonrası serbest bırakılan İHD Genel Merkez yöneticisi Avukat AYSUN KALAYCI ise dün savcılığın itirazı ile tekrar tutuklanmıştır. Bu sabah ise İzmir 10. ağır ceza mahkemesi kararıyla üç KESK Genel Merkez yöneticisinin de aralarında bulunduğu 35 kişi gözaltına alınmıştır. KESK bileşeni çeşitli sendika üyelerinin de okullarında, evlerinde, iş yerlerinde jandarma tarafından hukuka aykırı biçimde aramalar yapılmıştır. KESK yüzbinlerce üyesi ile çalışanların haklarının korunup geliştirilmesi yönünde yürüttüğü sendikal mücadeleyle bu ülkede hak ve özgürlüklerin genişletilmesi, barış ve demokrasi mücadelesinde çok önemli bir role sahip bir örgütlenmedir. Bu bakımdan KESK'e yöneltilen tüm bu uygulamalar örgütlenme özgürlüğüne yönelik bir saldırı niteliği taşımaktadır. KESK'e yönelik bu saldırıyı kınıyor ve buradan bir kez daha insan hakları ve demokrasi mücadelesi verenlerin susmayacağını haykırıyoruz. Buradan başta Başbakan ve içişleri bakanı olmak üzere tüm yetkililere bir kez daha haykırıyoruz: insan hakları savunucuları, emek örgütlerinin üye ve yöneticilerine yapılan tüm bu baskılara derhal son verilmesi, tutuklanan Av. FİLİZ KAYALCI'nın ve bugün gözaltına alınan üye ve yöneticilerimizin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz" dedi.

Basın açıklamasına, DKÖ, Devrimci kurumlar, dergi çevreleri ve siyasi partiler de destek verdi. Ayrıca basın açıklaması sırasında sık sık "Baskılar-Tutuklamalar Gözaltılar Bizleri Yıldırılmaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İnadına Sendika İnadına KESK", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Biji Biratiya Gelan" sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından gözaltılar ve tutuklamaları protesto amacıyla 10 dakika oturma eylemi yapıldı. Oturma eyleminin ardından basın açıklaması bitirildi.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

"YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ"

28 Mayıs Perşembe günü İstanbul, Ankara, Manisa, Van ve İzmir'de Jandarma ekipleri tarafından Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) temsilcileri basılarak toplam 34 kişi gözaltına alındı. Kapitalizmin yeni evresinde çöküş yaklaşırken işçi ve emekçilerin örgütlülüklerine karşı yapılan saldırılara her gün bir yenisi ekleniyor.

Son olarak KESK yöneticilerine karşı Kürt ulusal hareketini de hedef alan bu saldırıların ardından bir çok şehirde KESK üyeleri tarafından basın açıklamaları düzenlendi.

İlk eylemler 28 Mayıs günü yapıldı. İstanbul'da saat 18.00'de yapılan eylemin adresi, Taksim Gezi Parkı idi. Onlarca demokratik kitle örgütü, siyasi parti, sendika şubeleri, öğrenciler ve devrimci çevrelerin katıldığı eyleme, bizler de Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Emekçi Komiteleri olarak destek verdik. Yarım saatten fazla süren basın açıklamasında konuşmalar yapıldı, KESK'e destek sözleri verildi. Sık sık "Sendika KESK'tir, KESK Bizim Herşeyimizdir", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı.

29 Mayıs günü, gözaltına alınan 6 kişi serbest bırakıldı ve diğer emekçilerin "sorgularının sürdüğü" söylendi. O akşam, pek çok ilde akşam saat 19.00'da basın açıklamaları ve protesto eylemleri gerçekleşti. İstanbul Galatasaray Meydanı'ndan Taksim Meydanı'na yürümek isteyen emekçiler ise, polis tarafından durduruldu. Panzerlerle önleri kesilen emekçiler, dağılmayarak yürüyüşü tamamlamak için ısrar eden emekçiler, meşaleleri, dövizleri ve flamları ile yolun açılmasını sloganlar ve marşlarla beklediler.

Kamu emekçilerinin bu yürüyüşlerinin engellenmesinin nedeni ise "trafik ve günlük yaşamın akışının aksamasının önüne geçmek" olarak gösterildi. Fakat 3,5 saatlik engelleme bölgedeki tüm trafiğin ve yaşamın da aksamasına neden oldu. Çünkü polis barikatı sadece eylemcileri değil, çevredeki diğer yaya ve araçların geçişini de aksattı. Bu durum ise asıl amacın ne olduğunu, aslında insanların günlük yaşamlarının sermayenin umurunda olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

3,5 saat boyunca emekçiler ve onlara destek olmak için orada bulunanlar, "Sokakta Kurduk Sokakta Kazanacağız", "Barikat Açılsın Yürüyüş Başlasın", "Emekçiye Değil, Çetelere Barikat", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" ve polise hitaben "Biz Çocuklarımıza Onurlu Bir Gelecek Bırakacağız, Ya Siz" sloganları attılar. KESK temsilcileri, polisle uzun konuşmalar yaptılar. Ve en son saatler 22.30'a gelirken, KESK MYK'nın kararı olarak, "Emniyet Müdürlüğü'nün burada yapılması için dayattığı basın açıklamasının burada yapılmayacağı, 30 Mayıs günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yapılacağı" duyurularak, eylem sona erdirildi.

Gerek bu eylem sırasında gerekse gerçekleştirilen operasyonlarla yapılmak istenen emekçilerin ve ezilen halkların mücadelelerini her şekilde engellemektir.

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

İLERİKİ GÜNLERDE BELEDİYENİN ÖNÜNDE SÜRESİZ EYLEM YAPACAĞIMIZI DUYURUYORUZ

İZMİR KENT AŞ. İŞÇİLERİNDEN KİTLESEL MİTİNG

20 Mayıs Çarşamba günü DİSK Genel-İş 5 nolu şubeye bağlı Kent AŞ. işçileri, Karşıyaka Vapur İskelesi'nin önünde toplanarak Karşıyaka Belediyesi'ne kadar süren yürüyüş şeklinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 21 gündür Şantiye Tesislerinde geceli gündüzlü eylem yapan işçiler, eşleri ve çocuklarıyla yaptıkları yürüyüşte "İşimize Dönene Kadar Direnişmeyiz Kent AŞ. İşçileri DİSK Genel-İş Sendikası" pankartını taşıdılar. Yürüyüş sırasında "Altaş Dışarı Kent AŞ. İçeri", "AKP Böldü Cevat Öldürdü", "Cevat Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Kent A.Ş. İşçisi Direnişin Simgesi", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "İşçiler İçeri Taşeron Dışarı", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Vuruşa Vuruşa Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Cevat'ın İtleri Yıldırılmaz Bizleri", "Yalancı Başkan İstemiyoruz" sloganları atıldı. Belediyenin önüne geldiğinde çevik kuvvet işçilerin önünü kesti, işçilerin kararlılığı sonucunda çevik kuvvet geri çekildi. Daha sonra basın metni okundu. Okunan metinde şunlara değinildi:

"KENT AŞ. 'de çalışan 291 üyemiz Karşıyaka ve Bayraklı Belediyelerinin bölünmesi gerekçe gösterilerek işinden ve ekmeğinden olmuştur. 291 üyemizin işi ve ekmeği için yaptığımız haklı ve onurlu direnişimiz 21. gününde atılan işçilerin eş ve çocuklarının katılımıyla eylemlerimizi arttırarak devam etmekteyiz... Sorunun çözümünün taşeronlar ve müteahhit firmalarda aranması ve bunun çözüm gibi gösterilmeye çalışılması devam ettiği müddetçe direnişimiz ve mücadelemiz artarak devam edecektir. Bu haklı talebimizi işimize dönene kadar sürdüreceğiz. Atılan işçilerin eşleri ve çocukları adına sesleniyoruz. Bu sosyal cinayeti sonlandırın. Tüm girişimlerin sonuçlanmaması durumunda yaşanacak her türlü olumsuzluklardan sorumlu olmayacağız... Halen işin ciddiyetinin farkına varamayan belediye yetkililerinin, annelerin ve çocukların feryadına kulak tıkamaları kabul edilemez. Bugün burada uyarımızı tekrarlıyoruz, ileriki günlerde belediyenin önünde süresiz eylem yapacağımızı duyuruyoruz".

Basın metninin okunmasından sonra 26 Mayıs Salı günü yapılacak mitinge çağrı yapılarak basın açıklaması sona erdirildi. □

İzmir'de 30 Nisan günü işten çıkarılan Genel-İş 5 nolu şubede örgütlü Kent AŞ. işçileri, bağlı buldukları Karşıyaka Belediyesi şantiye tesislerinde 28 gündür eylem halindedir. Eylemlerinin 27. gününde, 26 Mayıs'ta işe geri alınma talebiyle Karşıyaka Belediyesi'nin önünde bir miting düzenlediler.

Karşıyaka'da iskele anıtının önünde saat 17.00'de toplanılmaya başlandı. Saat 17.30'da ise Karşıyaka Belediyesine doğru yürüyüşe geçildi. DİSK ve KESK'e bağlı birçok şubenin, bazı siyasi partiler ve devrimci yapıların destek sunduğu eyleme Mücadele Birliği Platformu da "Kent AŞ. İşçisi Yalnız Değildir. Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartı ile katıldı. DÖB'lü öğrencilerin de Mücadele Birliği ile katıldığı eylemde sık sık "Kent AŞ. İşçisi Yalnız Değildir.", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" "Kent AŞ. İşçisi Direnişin Simgesi", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "Kent AŞ. İşçisi Onurumuzdur" vb sloganlar atıldı. Ayrıca bizler de "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarını sık sık attık.

Sendika yöneticileriyle yaptıkları konuşmalarda "daha önceki işçi eylemlerinde 'gemileri yaktık geri dönüş yok' sloganı atılıyordu bizse gemileri falan yakmadık biz buradayız hep burada olacağız" şeklinde konuştu. Evet, sendikalar her zaman için uzlaşmacı yönleriyle işçi eylemlerinde set oluşturmaya devam ediyorlar. Mesai saatinin bitiminden sonra işçileri belediyenin önünde toplayarak bunu bir kez daha gösterdiler. Boş binaya slogan atan işçilerin eylemi 15 - 16 Haziran'a kadar bir yanıt gelmezse 15 - 16 Haziran Direnişi gibi bir direniş gerçekleştireceklerini söyleyip eylemi sonlandırdılar.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

ÜÇ NEHRİN BİR DENİZLE BULUŞMASININ DESTANI

İzmir Ayışığı'ndan umut işçilerine kucak dolusu selamlar...

Herkesin her şey için çok şey söylediği ama hiç kimsenin bir şey yapmaya girişmediği bu çağda Denizleri yaşatmak, onların yaşamıyla özdeşleştirdiği mücadeleyi yükseltmek biz yoldaşlarına düşüyor. Bu kapsamda Ayışığımızda "Denizler Gibi Olmak Onlar Gibi Savaşmaktır" adlı bir anma etkinliği gerçekleştirdik. Etkinlik öncesi ve sonrası sık karşılaştığımız soru, "anma etkinliği neden 6 Mayıs'ta değil de 24 Mayıs'ta yapılıyor" olmuştu. Soran arkadaşlara her yıl merkezi olarak yaptığımız "Denizleri mezarları başında anma" eylemimizi anlattık. Burada asıl önemli olan şey onları sadece ölümsüzleştikleri gün anmak değil, onları hergün anarak mücadeleyi yükseltmektir.

100'ü aşkın kişinin katıldığı etkinliğimiz, Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi'nden bir arkadaşın "Ya Devrim Ya Ölüm" diye sonlandığı, teatral bir şekilde dillendirdiği kısa bir girişle başladı. Ardından Ayışığı emekçilerinden bir arkadaş açılış konuşmasını yaptı.

"Deniz... Yusuf... Hüseyin..."

Onlar bizim yaşayan insan yanımızdır. Onlar biziz, onlar bizim direngen, savaşçı yanımızdır. Onlar onurumuzdur ve onurumuza sahip çıkıp Denizler gibi ileri atılalım. Denizler Gi-

bi Olmak Onlar Gibi Savaşmaktır" dedi. Programa Deniz, Yusuf, Hüseyin'i anlatan sinevizyonla devam ettik. Ardından Ayışığı EkinSu Şiir Topluluğu'ndan arkadaşların verdiği şiir dinletisi yer aldı. Daha sonra Üç Nehrin Bir Denizle Buluşmasının Destanı adlı şiirin dramatisasyonunu sahnelemek üzere Ayışığı Tiyatro işçileri Atölyesinden arkadaşlar sahnede yer aldı.

"Kavganın 72'ye kanla yazılmasının zamanıydı,

Çınladı tarih sabahın alaca şafağında,

*Yankılandı üç ölümsüz çılgın
Gecenin kararan yüzünde.*

...

*Bir çılgın bir ölüme kavuştu,
Üç nehir bir denizle buluştu."*

Tiyatronun ardından Grup Sıra Neferi sahneye geldi. Müzik dinletisinden sonra etkinliğimiz sona erdi.

Yaşamda her şey kendi karşıtı-
nı doğurur. Denizler ne kadar insanlara yanlış anlatılmaya çalışılsa da gün geçtikçe insanların onların yürüdüğü yola yaklaşması, ne kadar doğru bir yolda yürüdüklerini bizlere göstermektedir. Her zaman dediğimiz gibi yaşam Denizlerden, yaşam bizden yana...

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

Toroslardan Haber Var

İç Anadolu Bölgesi Toros Dağları'nın eteklerinden tüm Mücadele Birliği okurlarına merhaba... İç Anadolu'nun yoksul köylülerinin yaşadığı bu bölgeye dışarıdan bakmak insanı yanıltabiliyor; oysa durum dışarıdan görüldüğü gibi değil.

12 Eylül öncesi özellikle Adana Paktaş ve Bossa fabrikalarında yıllarca çalışarak emekli olup köylere dönen, buralarda yaşamını sürdüren devrimci mücadele içinde yer almış, örgütlü mücadelenin önemini bilen insanlar yaşamakta. Bu insanlar yaşadığı bölgelerde kitleleri etkilemekte ve yönlendirebilmekteler. Şehirlerden gelen önceki devrimciler ile kırsal alanlarda yaşayanlar arasında büyük farklılık var; örneğin şehirler gelip köylere yerleşen 'eski devrimciler' ne kadar yılmış, yıkılmış, umutları bitmişse aksine köylüler daha dinamik ve yaratıcılar. Bazı köylerde doğal köy komiteleri kurup köyün bazı sorunlarıyla ilgilenmekte, görevini iyi yapamayanlar görevden alınıp yerine başkası seçilmekte. Daha da önemlisi gençlerin moralini bozmak yerine, gençlere kurtuluşlarının devrim ve sosyalizmde olduğunu anlatıp bilinç vermekteler. Eksik olan ise örgütsüz olmaları ve geçmişte birlikte mücadele ettikleri yoldaşlarının onlarla ilişkileri yeniden kurmaları en büyük istekleri. Diğer bir sorun ise devrimci komünist partinin programını onlarla tartışmak ve devrimci köylü komitelerinin görev ve sorumluluklarını bilince çıkarmak.

Yaşasın Devrimci Köylü Komiteleri!

Yaşasın İşçilerin Yoksul Köylülerin Mücadele Birliği!

Bir Mücadele Birliği Okuru

ANTEP'TE 3. GELENEKSEL BAHARA MERHABA PİKNIĞİ DÜZENLENDİ

dostların arasındayız, güneşin sofrasındayız...

Antep Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği olarak Geleneksel Bahara Merhaba Pikniği'mizin üçüncüsünü düzenledik. 24 Mayıs Pazar günü saat 09:30 civarında Ayışığı ve GEB yakınlarından kalkan iki otobüsle Burç Ormanı'nın yolunu tuttuk. Yol esnasında söylenen türkülerimiz ve marşlarımız eşliğinde piknik alanı olan Burç Ormanı'na geldik. İlk önce Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği logolu pankartlarımızı ağaçlara astık. Ardından odun toplayarak, çayımızı ateşe koyduk ve kahvaltı sofrasını hazırlamaya başladık. Hep birlikte hazırlanan sofrada tamamıyla bir paylaşım ve birliktelik vardı.

Kahvaltının ardından serbest zaman belirledik. Serbest zamanda voleybol oynayanlar, top oynayanlar, sohbet edenler, hayvanat bahçesini ziyarete gidenler, programın başlama anonsunu duyduklarında tekrar toplanarak yerlerini aldılar. Programımızı başlatmak için sahneyi alan sunucu arkadaşımız açılış konuşmasını yaptı. Ardından Mücadele Birliği platformu temsilcisi arkadaşımızı, günün anlam ve önemini anlatması için sahneye davet etti. Temsilci arkadaşımız konuşmasında; kapitalizmin insan ilişkilerini çıkar ilişkilerine dönüştürdüğü bir dönemde, böylesi çıkarsız paylaşımçı bir etkinliğin öneminin çok büyük olduğuna değindi. Kapitalizmin insanı çürüttüğüne, yozlaştırdığına, bütün insanlığı yok oluşturma sürüklediğine de değinen arkadaşımız, yaptığımız bu faaliyetin çok önemli olduğunu ve sermayenin bunun önemini çok iyi gördüğü için baskılarını sürdürdüğünü, çünkü burada devrimi gördüğünü belirtti. Böylesi bir paylaşımın içinde olan herkese yeniden hoş geldiniz diyerek konuşmasını bitirdi. Ardından sahneyi Ekin Şiir Atölyesi aldı. "Üç nehrin bir denizle buluşması" destanı okuyan şiir atölyesini izleyenler büyük beğeni ile alkışladı.

Şiir Atölyesinin ardından Ayışığı Tiyatro Atölyesi sahneyi aldı. Ayışığı ve GEB'e gitmemeleri konusunda okullarda öğrencilere anti-propaganda yapan sivil polislerin "gitmeyin orada beyninizi yıkıyorlar" sözünden yola çıkılarak Tiyatro Atölyesi'nin oyunlaştırdığı oyun kahkahalarla izlendi. Oyun esrar içen, arabesk müzik dinleyen, yoz kültüre sahip bir gencin Ayışığı Sanat Merkezi'ne gelmesiyle başlıyor. Sanat merkezi çalışanı iki kişinin ilk önce olgunlukla sanat merkezini tanıtması üzerine genç, sürekli kendi kültürünü dayatıyor ve beyninin kirlendiğini kabul etmiyor. Bunun üzerine ayağa kalkan sanat merkezi çalışanları kapitalizmin insanların beynini nasıl kirlettiğini anlatmaya başlıyor. Konuşmaların sonunda ikna olan genç "ben de beynimi yıkamak istiyorum" diyerek beyin yıkama makinesine oturuyor. Gencin beynine Marx'ın, Lenin'in, Engels'in, Che'nin, Fidel'in, Stalin'in ve Nazım HİKMET'in kitaplarının yanı sıra Mücadele Birliği, Genç Yoldaş ve Önsöz dergileri yüklenerek yıkıyor. Yıkama işlemi bittikten sonra ayağa kalkan genç sosyalizmi anlatmaya başlıyor. Sosyalizmi anlattıktan sonra "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganıyla oyun sonlandırılıyor. "Beyin Yıkama Makinesi" oyunu ile büyük beğeni ve alkış alan Tiyatro

ro Atölyesi'nden bir arkadaşımız "kapitalizmin kirlettiği beynini yıkatmak isteyen varsa Ayışığı Sanat Merkezine ve Genç Emekçiler Birliği'ne davet ediyoruz" dedi. Tiyatronun ardından sahneyi Kazım DEMİR ve Ekin Şiir Atölyesi aldı. Şiir Atölyesi ve Kazım Demir, Nazım HİKMET, Ahmed ARİF ve Ergül ÇİÇEKLER'in şiirlerinden oluşan bir şiir dinletisi sundular. Ardından özgür kürsü için duyuru yapan sunucu arkadaşımız "herkesin özgürce kendini ifade edebildiği yarınlar için konuşmak isteyenleri sahneye davet ediyorum" dedi. Özgür kürsüde Mücadele Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği, Devrimci işçi komiteleri, Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği adına temsilciler konuşmalar yaptılar. Daha sonra söz alan katılımcılar özgürce düşüncelerini ifade ettiler. Özgür kürsünün ardından Adana Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Grup UMUT sahneyi aldı. yaklaşık bir yıldır çalışmalarını sürdüren Grup Umud ilk önce kendi besteleri olan enstürmental parçaları ve dört a-teşten gün dört ölümden gece ezgileriyle büyük beğeni topladı. Halayların ardından Çav

Bella marşı ile müzik dinletisi sona erdi. Grup UMUT'un konserinden sonra programa son verildi.

Tekrar birlikte komünal bir paylaşım ile yemekler hazırlanarak sofralar kuruldu. Yemeğin ardından yine marşlar ve ezgiler okunarak program devam etti. Saatler 19:00'u gösterdiğinde pikniğimiz son buldu. Tekrar dönüş için toplanarak otobüslere binildi yol boyunca yine marş ve ezgilerle heyecan ve coşku hala devam ediyordu.

Bu yılki düzenlediğimiz pikniğimizi daha öncekilerden farklı olarak çok sayıda polisin ve jandarmanın yakından izlemesi de dikkat çekiciydi. Araçların kalkış yerlerinden itibaren 4 sivil polis aracı takiplerine başladılar. Piknik alanına geldiğimizde ise takipleri tacize dönüştü. Araçlarla yakınımıza kadar gelip gitmeleri tamamen pikniğimize katılanları tedirgin etmeye yönelikti. Tabii buna sessiz kalmamızı. Yanlarına gidilerek "yakınımızdan uzak durun yoksa siz pişman olursunuz" denilerek uyarıda bulunuldu. Bunun üzerine kısa bir tartışma yaşandı. tartışmanın ardından jandarma münibüsleriyle askerler piknik alanımızın çevresinde konumlandılar. 4 araca jandarma da eklenince bu sefer kimlik kontrolü dayatmasında bulunuldu ve "toplu gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet" ettiğimiz belirtildi. Savcılık talimatıyla, astığımız pankartlara el konulmak istendi. Fakat bizlerin kesinlikle bu uygulamayı kabul etmeyeceğimizi belirtmemizin ardından tartışmalar başladı. Taviz vermeyeceğimizi anlayan jandarma da geri adım atarak piknik esnasında gerginlik çıkartmayacaklarını taahhüt ettiler. Piknik bittikten sonra ise savcılık kararıyla tutanak karşılığında pankartlarımıza el koydular.

Biz biliyoruz ki bu kadar korkmaları ve bu kadar önlem almaları boşuna değil. Çünkü biz devrimiz devrim biziz. Korkularını bastırmak için attıkları her adım onları bataklığa bir adım daha yakınlaştırıyor

**ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ
GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ**

NURHAK'TA YANAN DEVRİM ATEŞİ SÖNMEYECEK

38 yıl oldu. Denizlerin yiğit yoldaşları Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın Nurhak'ta devrim için denizlere aktıkları kan kurumadı. Tam 38 yıl oldu ve biz ölümsüzleşen yoldaşlarımızı izinden ilerlediğimizi, devrim şiarı ile leninizmin bayrağını onların bize bıraktığı gibi yükselterek yoldaşları mezarları başında andık. Biz yoldaşlarımızı 365 gün 6 saat boyunca verdiğimiz mücadeleyle onları yüreğimizde ve kavgamızda yaşattığımızı her zaman göstermekteyiz.

Anmamızı saat 12.00 gibi gerçekleştirdik. Sinan Cemgil'in mezarı başında üzerinde yoldaşın resminin bulunduğu ve "Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek" yazılı bir pankart açıldı. Ayrıca Nurhaklarda katledilen Sinan, Kadir, Alparslan yoldaşların resimleri açıldı. Anmamız ilk olarak Nurhaklarda ölümsüzleşen yoldaşların şahsında tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı: "*Kalmasa da Yürekerimizden Başka Namluya Sürecek Tek Bir Kurşunumuz, Yine de Devrim Yangınının Yılmaz Savaşçıları, Denizlerin Sinanların Başegmeyen Yoldaşları Olacağız*". Saygı duruşunun hemen ardından anma konuşmasını yapmak üzere DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) adına bir arkadaşımız söz aldı. Konuşmasında Sinan Cemgil ve yoldaşlarının hayatlarını anlatarak; "*Onların yoldaşı olmak, devrim için 365 gün 6 saat çalışmaktır, onların bizlere devrettikleri kavgaya bayrağını zafere taşıyarak, uğruna yaşamlarını koydukları ideallerini gerçekleştirmektir*" dedi. Daha sonra Mücadele Birliği Platformu adına başka bir arkadaşımız söz aldı. Sinanların mücadelesinden

bahsetti. Sinanları anlamının onlar gibi mücadele etmekten, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçtiğini söyledi. Anma boyunca sık sık "Nurhak Savaşçıları Ölümsüzdür", "Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sön-

meyecek", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" şeklinde sloganlar atıldı. Anma hep birlikte söylenen "Nurhak Sana Gönüş Doğmaz" türküsüyle sonlandırıldı.

Bizim anmamız bittikten sonra aralarında Sinan Cemgil'in oğlu Taylan, Hacı Tonak ve 68'liler'in de bulunduğu bir grup anma gerçekleştirdi. Bizler de bu anmaya destek verdik, serbest kürsü bölümünde Döb adına bir arkadaşımız bir konuşma yaptı, Ayışığı Müzik Topluluğu'ndan arkadaşlar Nurhak türküsünü okuttu. Bu anmada ilk olarak Sinan Cemgil'in oğlu Taylan Cemgil söz aldı ve bir konuşma yaptı. Taylan Cemgil bizlerle annesi Şirin Cemgil'in Sinan'la birbirlerine yazdıkları bir mektubu paylaştı. Ardından Hacı Tonak söz aldı. Sinanlarla, Denizlerle yaşadığı anılarını anlatarak, Deniz'le Yusuf'un ve kendilerinin nasıl yakalandıklarını ve Nurhakları anlattı. Ardından Sinan yoldaşın çok sevdiği ve hep okuduğu Ahmed Arif'ten bir şiir okudu: "*Ölüm buyruğu uyguladılar / Mavi dağ dumanını / Ve uyur uyanık seher yelini / Kanlara buladılar / Sonra oracıkta tüfek çattılar / Koynumuzu usul usul yoklayıp / Aradılar / Didik didik ettiler / Kirmanşah dokuması al kuşağımı / Tespihimi tabakamı alıp gittiler / Hepsi de armağandı*" Hacı Tonak'ın ardından İlkay Akkaya bir kaç türkü seslendirdi. Anma, yapılan konuşmaların, okunan şiirlerin ardından sonlandırıldı.

NURHAK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

"ÖYLE SAĞLAM ADIMLAR ATMALIYDIM Kİ DEĞİL DÜŞMEK SARSILMAMALIYDIM BİLE!"

Üniversiteye geldiğim ilk yıllarda, yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk gibiydim. Düşmekten korkuyor ve bu yüzden ürkekçe atıyordum adımlarımı. Düştüğüm zamanlar oluyordu, dizlerim de kanyordu. Ama bu içimdeki yürüme arzusuna engel olmadı. Aksine daha bir kamçıladı.

Yürüyecektim! Evet, yürüyecektim ama bunun için ayaklarımın yere daha sağlam basması gerekiyordu. Öyle sağlam adımlar atmalıydım ki, değil düşmek SARSILMAMALIYDIM bile. Yavaş yavaş ortamlara giriyor farklı insanlar tanıyordum. Bir yandan lise yıllarımda kulağıma fısıldanan Denizleri, Yusuf'ları, Hüseyinleri daha iyi tanırken, bir yandan gırgır şamatanın olduğu tamamen bilinçleri boşaltılmış insanları tanıyordum. Bir yandan özgürlük için, eşitlik için hiç düşünmeden ölüm oruçlarına giren ONURLU

insanları tanımaya başlarken, bir yandan günlerini gün etmek, eğlenmek ve hovardalık yapmakla geçiren insanları tanıyordum.

Ara sıra okey, tavla gibi insanın zamanını boş yere savurduğu gereksiz oyunlara katılıyordum. Şimdi düşünüyorum da nasıl yazık etmişim o zamana! Bir yandan benim sahip olmam gereken haklar için, yani benim ÖZGÜRLÜĞÜM için kendi özgürlüklerini ortaya koyan, canlarını bu uğurda hiç düşünmeden feda eden insanlar varken, ben oturmuş birbirine benzer taşları art arda dizmeye çalışıyorum. Utanıyorum, gerçekten utanıyorum! Ne yazık etmişim o değerli zamana! Nasıl da böylesine hoyratça harcayabilmişim? Nasıl bu kapitalist sistemin bir parçası olabilmişim? Nasıl, nasıl? Aylardır bu soruları soruyorum kendime.

Bir yanda gün ışığını bile görmeden ça-

lışan maden işçileri, bir yanda plajlarda en pahalı otellerin şezlonglarında güneşlenen burjuva aileleri! Bir yanda çocuğunun karnını doyurabilmek için 55 yaşında çöpçülük yapan bir emekçi, bir yanda 12 yaşında özel şoförü olan fabrika sahibi bir babanın oğlu... Şimdi durup düşünmeli ve şu soruları sormalı: Hangi oyunu oynarsak bu ayrımı ortadan kaldırmamız?

Kaç okey taşını dizersak yoksulların karnını doyurabiliriz?

Zarları kaç kez 6-6 atarsak Filistin'deki katliamı önleyebiliriz?

Siz de bu soruları soruyorsanız kendinize, bunları düşündükçe yüreğiniz acıyorsa hadi arkadaşlar onurlu insanların ardından yol alalım. Onlarla aynı saflarda yürüyelim. Bu dünya bizim, bu güneş hepimizin.

Antakya'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

SERMAYE SOYGUNDAN DOĞAR, BU ÇALINMIŞ ZENGİNLİĞİ ELE GEÇİRMEK EMEĞİN HEM ÖDEVİ HEM HAKKIDIR

Her sabah yeni bir şeyler görmek, duymak umuduyla başlarız güne. Genellikle sabah sekizde başlar yolculuğumuz. İşyerine giderken bir de gazete alırız yanımıza. Yürürken veya durakta başlarız karıştırmaya gazeteyi. Öyle ya güzel haberler okuyacağız, belki bizden bahseden haberler. Ama daha ilk sayfadan bizden değil de başkalarından bahsedildiğini görürüz. Kocaman başlıklar, reklâmlara ayrılan koca bir sayfa, iş adamlarının boy boy resimleri... Peki ya biz? Yaşamı üreten ve ürettiklerinden en az faydalanan biz, bu gazeteye yansıyan yaşamın neresindeyiz?

Acaba gerçekten yok muyuz?

İnsan yaşamının değerli olduğunu bas bas bağırın, insanın hak ve özgürlüklerinden bahseden sermaye sınıfının bize reva gördüğü hak ve özgürlüklere şöyle bir bakalım: Bu yıl kaçınıcısının battığını saymadığım teknelerden kıyıya vuran insan cesetlerini, bu duruma asıl sebep olanı gizleyerek tam sayfa veren gazetelerden başlayalım. Aslında suçlu bellidir onlara göre, teknenin sahibi. O insanları ülkelerini terk etmek zorunda bırakan ekonomik sistemden bahsedilmez bile. Cesetleri tam sayfa vermekten utanmayan bir gazetede cansız bedenimizin yayınlanmasında özgürüzdür.

Gecemizi gündüzümüze katar çalışırız fabrikalarda bizler. Ne çocuklarımıza ayıracak vaktimiz kalır ne de faturalardan üst baş alacak para. Öte yanda patron emek gücümüzü sömürür, hakkımızı gasp eder. Hakkımız olanı istemek için alanlara çıka-

rız. Cevapları cop, gözaltı ve silah olur. Sonra birileri bağırır: "Biz işçi dostu bir hükümetiz" diye. Ne hak ama!

Ölüm başımıza gelebilecek en doğal şeydir. Ama yeterli güvenlik önlemlerinin alınmadığı tersanelerde ölenlerin sayısının onlarla ifade edildiği ya da açlıktan ölen Afrikalı çocuklar varken ölümün bu coğrafyalardaki doğallığına kim inanır? Üstelik bu kadar gerçeğin karşısında elini, kolunu bağlayıp oturan uluslararası örgütler. İnsan yaşamı gayet değerli değil mi? Para babaları anlaşırken, mesela birbirlerine hangi milletten olduklarını sorduklarını hiç sanmıyorum. Ama aynı insanımsılar milliyetçi söylemlerle bilincimizi bulandırmaya çalışırlar. Türkiyeli bir tekstil işçisi Yunanistanlı bir tekstil işçisinden neden nefret etsin?

Bize tanıdıkları hak ve özgürlükler bunlarken ve bizler eğer kendi gerçekliğimize inanıyorsak yani gerçekten varsak, bütün renklerin renginde buluşup, üzerimize karabasan gibi çöken bu sistemden kurtulmalıyız. Emegın altın çağını yaşatacak olan sosyalizmin inşası için elleri kavuşturmanın vaktidir. Emile Zola'nın dediği gibi "*Sermaye soygundan doğar, bu çalınmış zenginliği ele geçirmek emegın hem ödevi hem hakkıdır.*"

**GELECEK İŞÇİ SINIFININ NASIRLI ELLERİYLE
İNŞA EDİLECEK!**

Antakya'dan Mücadele Birliği Okuru

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Selam olsun türküleri sahiplenip sınıf bilinci taşıyan işçilere genç emekçilere, öğrencilere... Umut işçilerine...

Zaman o kadar hızlı ilerliyor ki, bugün durup geriye baktığımızda hiç geçmeyeceğini sandığımız yılların ne kadar da uzakta kalmış olduğunu görüyoruz. Saatler günleri, günler ayları bir saatin akrebiyle yelkovanının birbirini kovalaması gibi birbirini kovalıyor. Su gibi akıp giden zaman karşısında bizler bir kaya gibi durup kendimizi yenilemezsek çevremizin, dolayısıyla sistemin bizi sıdırmaya çalıştığı kabuk içinde sıkışıp kalırız. Ve o sert kabuk yosun tutmaya mahkumdur. Dahası, su gibi akıp giden zaman bize her çarpışında bizden bir şeyler koparıp götürür, bizi aşındırır. Bir zaman sonra o kadar küçülürüz ki akıntıya kapılır yerden yere yuvarlanır, kurumaya mahkum bir su kanalının dibinde ufanır yok oluruz.

Bizler iddia sahibi insanlarız. Amacımız insandır. İnsanın insan oluşudur. Bu nedenledir ki ilk önce değişime kendimizden başlamalıyız.

'... Madem ki var olmak savaşıydı bu, dahası, var olurken var etmek, gelişirken geliştirmek, büyürken büyütme savaşıydı, o halde işe kendi bedenimizden başlamalıyız...'

Bizler, geleceği inşa edecek olan 'yeni insan' adayları; amacımız 'insan' ise eğer aracımız olacak olan devrimi, burjuvazinin kültürünü üzerimizden atmadan gerçekleştiremeyiz. 'Yani burjuva kültürle burjuvaziye karşı savaş kazanılamaz.' Yeniye ayak diremek, alışkanlıklarımızdan vazgeçmemek, buna karşın yeni bir toplum kurma iddiasına sahip olmak kof bir düşünce olarak kalır. Bir ÜTOPYA'dan ileri gidemez. Ütopya ise gerçekleşmesi mümkün olmayan düşlerdir. Değişip dönüşememe değiştirip dönüştürememe zamanla bizleri umutsuzluğa karamsarlığa sürükler. Ve unutmayalım ki bugün 'umutsuzluk kararsızlık ve karamsarlık düşmandan daha düşmandır bize...'

Şu an bize en çok gerekli olan UMUT'tur. Kararlılıktır. Değişimdir. Bunları gerçekleştirmekse düşüncemizi ne kadar içselleştirdiğimizle ilişkilidir. Biz devrimin çocukları, biz geleceğin 'yeni insan' adayları arınmalıyız kötü dallarımızdan, kaldırmalıyız başımızı göğe, çevirmeliyiz yüzümüzü güneşe... Çünkü DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ.

İzmir'den Genç Bir Leninist

KABUĞUMUZU KIRMAK

Bir politik hareket için, kendini en güçlü hiss dem ki, diyalektik öngörümüzle zinciri ana halkasından kavramayı başarıyoruz, o zaman zincirin tamamını çekebilmek için yapılması gereken, biraz daha fazla kendine güven ve enerjiyle çalışmaktır.

Gerçekten günümüzde olayların gelişim hızı inanılmaz boyutlara ulaşmıştır. Bir olayın sıcaklığı soğumadan, bir başka olay başlamakta, tüm dünya üzerinde devrimci gelişmeler birbirlerini izlemektedir. Olayların gelişim hızının kendisini aşır gitmesini istemeyen herkes, gelişimin hızına ayak uydurmak, temposunu buna göre uyarlamak zorundadır. Sadece devrimden, onun gelişiminden bir şey öğrenmekle yetinmeyip, ona bir şeyler öğretmek isteyenler ise bir adım önünden yürüyebileceklerdir.

Bunun için her şeyden önce kabuğumuzu kırmamız, ulaştığımız düzeyin daha ilerisine geçmemiz gerekiyor. Belki de ilk yapmamız gereken, hepimizin mantığına bir şekilde yer etmiş olsan şu meşhur, “az olsun, öz olsun” düşüncesinden kendimizi kurtarmaktır. “Azız ama özüz” şeklinde kendimizi rahatlatmadan, yine öz ama daha çok olmaya çalışmak zorundayız. 1974 Karanfil Devrimine önderlik eden Portekiz Komünist Partisi Genel Sekreteri Alvaro Cunhal’in o ünlü sözünü bir kez daha hatırlayalım: “örgütlenmeyi bilmeseydik zaferi kazanamazdık”. Elbette bir politik hareketin gücü kitle sayısında değil, kitlelerle ilişki kurabilme yeteneğinde, onları yönlendirebilme kapasitesindedir ama kim ki bunu kitleler içinde örgütlenme çalışması yapmadan sadece zamanı geldiği anda ve yapılması gereken yerde yapılacak hareket olarak düşünüyor, o fena halde yanlış demektir. Kitleler, öncesinde sayısız olayla devrime hazırlanmadan, onlarla en sıkı bağlar kurulmadan, tek bir eylemle devrim olmaz.

“Halkın gerçek yaratıcı gücü” (Lenin)’ne güvenmemiz gerek. Bu farklıdır. Devrim, üzerinde yaşadığımız topraklarda ve dünya üzerinde gelişen binlerce olayla mayalanıyor, yığınlar nesnel gelişmeler sonucu bir devrimin zorunluluğuna doğru itiliyorlar. Ancak yığınlara önderlik etme yeteneğine sahip, onlarla kurduğu sıkı bağlarla kaynaşmış bir parti olmadan, yığınların hareketinin kendiliğinden bir devrime dönüşeceğini kimse beklememelidir. Kitleler kendiliğinden ayaklanabilirler de, günlerce, aylarca, yıllarca bir savaşım da sürdürebilirler ancak bütün bu mücadeleyi yönlendirecek devrimci bir parti olmadan, devrim başarıya ulaşamaz.

Yığınların kendiliğinden deneyimi önemlidir. Her olay, her çatışma onlara yeni bir şey öğretecektir ama “örneğin gücü”nü alıp genelleştirebilecek olan, yığınları iktidar için mücadeleye sevk edecek ve tüm savaşımı koordine edecek olan örgütlü bir güçtür. Bu güç, savaşım anında, ayaklanma anında elde edilemez. Her açıdan ciddi bir hazırlık olmadan girişilecek bir savaşım yenilgiyle sonuçlanır. Koşullar ne kadar uygun olursa olsun (tabi önce bunu kabul etmek gerekiyor!) bunu bir devrime dönüştürmek için ciddi bir kurmaylık gerekir. Bu kurmaylık savaşımına ne kadar yoğunlaşmışsa, kitleleri o denli iyi yönlendirir; düşünsel ve fiziksel olarak ne kadar hazırlıklıysa, savaşımın değişik etaplarını o kadar iyi geçer.

Günümüzde devrim ve iktidar sorunu olan herkes buna kafa yormak zorundadır. Devrimi çok uzakta gören reformistlere bir sözümüz yok. Onlar “denize su taşımak”la uğraşadursunlar! Ya da akıllarında “kâğıttan bir kule gibi hafif” düşünceler uçuşan “iktidar dışında her şey” için kafa yoran oportünistlerimize de bir sözümüz yok. Onlar uzunca bir süredir devrim düşüncesinin yerine burjuvazinin saldırıları

karşısında “meşru direnme çizgisinde” tutunmayı kendilerine görev edinmiş durumdadır zaten. Tüm çalışmaları, örgütlenme ve mücadele anlayışları buna uygun. Yanlarında tutabildikleri kitle sayısına bakarak yanlış bir düşünceye kapılmamak gerekiyor. Devrimin gelişim hızıyla, ortalama sol hareketin durağanlaşması atbaşı gidiyor. Şimdi ortalama sol anlayış, “sakin göllerin kuşusuyduk” şarkısını terennüm etmekle meşgul. Bunun bir sonraki adımı, ciddi bir çözüldür. Eğer yeni bir devrimci gelişme ya da ayaklanma onların imdadına yetişmezse, bu yolda hızla ilerliyorlar. En son 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkılması, ortalama solun biraz olsun canlanmasını sağladıysa da, bu onların rotayı “filler mezarlığı”na doğru çevirdiği gerçeğini değiştirmiyor.

Bu durum bizim omuzlarımıza daha büyük bir sorumluluk yüküyor. Varlığımızın ve eylemimizin tarihsel önemini anlamış olmalıyız. İdeoloji ve politikalarımızın gücüne uygun bir gelişme kaydetmek zorundayız. Devrimin bundan sonraki gelişimi biraz da buna bağlı olacaktır. Dar grup reflekslerinden kurtulup, kitlelerle buluşmaya başladığımızda, yaratıcılığımız on kat, yüz kat artacaktır.

Şimdi denilebilir ki, artık en önemli sorunumuz budur. Yığınları nasıl harekete geçireceğimizi öğrendiğimizde, devrimimiz önemli bir aşamayı daha geride bırakmış olacaktır. Şüphesiz pratiğin kendisi sayısız derslerle doludur ve bize kendi eksikliklerimizi mutlaka gösterecektir. Sınıflar mücadelesinin o engin denizi içinde yol almaya devam edeceğiz. “Bugüne dek bütün devrimci partiler” diyor Lenin, “kendilerini beğenmişlikleri, güçlerinin nerede oluşunu göremeyişleri ve eksiklerini ortaya koymaktan korkmaları yüzünden yıkılıp gitmişlerdir. Ama biz yıkılmayacağız; çünkü biz eksiklerimizi ortaya koymaktan korkmuyoruz ve onları yenmeyi öğreneceğiz”.

Evet, devrimci bir sınıf partisi, kendi eksiklerini görmeden yola devam edemez. Bu eksiklikleri bilince çıkarmak da yeterli değildir. Onların nasıl giderileceğini nasıl ortadan kaldırılacağını somut olarak işe girerek göstermek gerekir. Hiçbir zaman eksikliklerin giderileceği yer masabaşı olmayacaktır, bunu hepimiz biliyoruz. Tüm pratik sorunlar pratiğin içinde çözülür. İşçi sınıfına gidilmeden, işçi sınıfıyla bağ kurulamaz. Hiç kimse bizim politikalarımızın doğru olduğunu düşünerek bizim yanımıza gelmeyecektir. Biz ancak doğru politikaları onlara götürürsek onlarla sıkı bağlar kurabilir ve onları örgütleyebiliriz.

“Kitlelerin sınıf bilincinin güçlendirilmesi, her zaman olduğu gibi tüm çalışmalarımızın temeli ve esas içeriği olacaktır” diyor Lenin. Bunun için her şeyden önce kendimizi aşmak zorundayız. Aynı anda her yerde birden olmamız mümkün olmadığına göre, başlangıçta ağırlığı nereye vereceğimizi iyi belirlemek ve kendimizi asla rutin bir çalışmaya kaptırmamak zorundayız. Nerede tekdüze ve rutin bir çalışma varsa, bunu değiştirmek için acilen müdahale etmeliyiz. Devrimci olmayan hiçbir çalışma biçimini kabul etmemeliyiz.

Milyonlarca insan, kapitalizmin saldırıları karşısında başka bir dünya arayışı içerisine girmişken bizler kendisini tekrar eden bir çalışma temposu içinde olamayız. Her gün bir önceki günden daha ilerisine taşıyacağımız bir tempomuz olmalı.

Kendi kabuğumuzu kırdığımızda, kitlelerle her gün daha fazla ilişkiler kurabileceğiz. Bu ilişkiler bizi yeni ilişkilere taşıyacak. Böylece hem dalga dalga genişleyecek, hem derinleşeceğiz. Başka türlü Denizler gibi olmak mümkün değildir.□

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK

BASKILAR, GÖZALTILAR, TUTUKLAMALAR BİZİ YILDIRAMAZ

**15-16 HAZİRAN
AYAKLANMASINI SELAMLİYORUZ!**